Omraam Mikhaël Aïvanhov

GALVANOPLASTIA SPIRITUALĂ

Cap. 1 - A instrui mai întâi pe părinţi

Este posibil ca unii dintre voi să se întrebe de ce în calitatea mea de pedagog nu tratez decât foarte rar educaţia copiilor. Toţi pedagogii se ocupă de copii, iar eu nu fac excepţie. De ce? Pentru că eu gândesc că trebuie început prin instruirea părinţilor.

Eu nu cred în nici o teorie pedagogică, eu cred doar în modul de a trai al părinţilor, înainte și după naşterea copiilor. Iată de ce eu nu am vrut niciodată să vorbesc prea mult asupra educaţiei copiilor. Dacă părinţii nu fac nimic pentru a se educa pe ei înşişi, cum vor face ei pentru a-și educa copiii? Se vorbeşte părinţilor de educaţia copiilor ca și cum ei ar fi într-adevăr pregătiţi pentru aceasta; din momentul în care au copii, se consideră că sunt pregătiţi. Nu, deseori ei nu sunt și ei sunt cei care mai întâi, trebuie instruiţi și învăţaţi cum să se conducă pentru a-i influența benefic pe copiii lor.

Ei da, dar nu se cunoaşte programul meu, sunt criticat: „Pedagog? Pff! Dar nu este un pedagog, el nu vorbeşte niciodată despre educaţia copiilor”. Înseamnă că nu s-a înţeles încă punctul meu de vedere. Atât timp cât părinţii nu sunt pregătiţi, li se pot da cele mai bune explicaţii pedagogice, aceasta nu va servi la nimic și chiar vrând să aplice noţiuni pe care nu le-au înţeles, ei vor face mult rău copiilor lor.

Câţi oameni care vor să aibă copii se preocupă de a şti dacă ei îndeplinesc într-adevăr condiţiile pentru aceasta: dacă au o sănătate bună și mijloacele materiale pentru a-i creste și mai ales dacă posedă calităţile necesare astfel încât să fie pentru aceşti copii un exemplu, o securitate, un ajutor în toate circumstanţele vieţii. Ei aduc pe lume copii și aceşti copii vor creste singuri, lăsaţi de capul lor, ei se vor descurca cum vor putea și într-o zi vor avea ei înşişi copii, dar în condiţii tot atât de deplorabile ca și părinţii lor .

Sunt totdeauna mirat să văd atâţia tineri băieţi și fete care doresc să se însoare fără a se gândi să se pregătească pentru viitorul lor rol de tată și de mamă. Când întâlnim anumite tinere femei însărcinate, într-adevăr ne întrebam: un copil care poarta alt copil! Se vede pe fața lor, un copil. Atunci, ce rezultate aşteptaţi? Este preferabil să nu aveţi copii atât timp cât nu sunteţi pregătiţi, vă asigur, o veţi plăti foarte scump.

Veţi spune: „A ne pregăti. Dar cum să ne pregătim?” A se pregăti, înseamnă a avea gânduri, sentimente, o atitudine care vor atrage în familie fiinţe excepţionale. Da, Ştiinţa iniţiatică ne învaţă ca nu întâmplător un copil sau altul se naşte într-o familie: conştient sau inconştient- și cel mai adesea inconştient - sunt părinţii cei care l-au atras. De aceea părinţii trebuie să cheme în mod conştient genii, divinităţi. Pentru ca ei pot să-și aleagă copiii lor: iată ceea ce majoritatea nu cunoaşte.

Trebuie deci totul revăzut încă de la început, iar începutul înseamnă concepţia copiilor. Părinţii nu se gândesc ca trebuie să se pregătească luni, ani de zile înainte, ca pentru un act sacru. Foarte des, într-o seară

de chefuri, după ce au mâncat prea mult și au băut prea mult alcool, ei concep un copil! Iată momentul pe care ei îl aleg, dacă încă se poate spune ca l-au „ales” ! Ei puteau decide să aştepte un moment de pace, de luciditate, un moment în care domnea între ei o mare armonie. Dar nu, ei aşteaptă să fie excitați de alcool și să nu mai ştie unde se află. În această stare magnifică ei concep un copil! Dar ce fel de elemente credeţi voi ca ei introduc în el? Un copil care vine pe lume, încărcat cu asemenea elemente, nu poate fi decât prima victimă a propriilor săi părinţi. Atunci, pe cine trebuie oare să educăm? Eu, vă spun că nu pe copii, ci pe părinţi.

Dacă acasă, părinţii nu încetează să dea copiilor lor spectacolul disputelor lor, al minciunilor lor, al nesincerității lor, cum pot ei să-și imagineze că-i vor educa? S-a remarcat că un bebeluș se poate îmbolnăvi și să manifeste tulburări nervoase ca urmare a disputelor între părinţii săi: chiar dacă el nu a asistat, aceste certuri creează în jurul lui o atmosferă de dizarmonie pe care o resimte, deoarece este încă foarte legat de părinţii săi. Bebeluşul nu este conştient, dar în schimb este foarte receptiv, corpul sau eteric este cel care primeşte șocurile.

Părinţii trebuie să ia cunoştinţă de responsabilităţile lor. Ei nu au dreptul să invite spirite să se încarneze, dacă ei sunt incapabili de a se ridica la înălţimea sarcinii lor. Văd unii dintre ei conducându-se într-un mod de-a dreptul de necrezut, încât nu mă pot împiedica să-i întreb: „Dar în fine, oare voi îi iubiţi pe copiii voştri?” Ei sunt indignaţi: „Cum? Dacă noi nu ne iubim copiii! Dar evident, noi îi iubim!” Ei bine, eu nu o cred, deoarece dacă i-aţi fi iubit, v-aţi fi schimbat atitudinea, aţi fi început să vă corectaţi în voi anumite

slăbiciuni care se reflectă foarte negativ asupra lor. Voi nu faceţi nici un efort, asta este iubirea voastră?

Eu ştiu că viitorul Fraternităţii se află în copii, dar eu mă ocup de părinţi: eu vreau să-i fac să înţeleagă că nu trebuie să aducă copii pe lume doar pentru a da curs unui instinct atavic de procreere. Acest instinct există, bineînţeles, dar el trebuie să fie înţeles într-o manieră mai spirituală: trebuie ca gândirea, sufletul spiritul să participe la acest act, pentru ca, copilul să fie legat la o lume superioară. În majoritatea cazurilor, oamenii se mulţumesc cu bestialitatea: ei mănâncă, ei beau, ei procreează ca animalele, nu există nimic spiritual în actele lor. Iubirea, aceasta nu are nici o importanță, plăcerea este cea care contează, iar această plăcere de câteva minute o vor plăti după aceea pe timpul unei întregi vieţi și îi vor face să plătească și pe copiii lor.

Voi vreţi ca eu sa mă ocup de copii? Ei nu, de voi mă voi ocupa întâi și Ocupându-mă de voi, în mod indirect mă voi ocupa de copiii pe care îi aveţi și de cei pe care îi veţi avea.

Cap. 2 - O educaţie care începe înainte de naştere

Atunci când vor un copil, majoritatea oamenilor îşi imaginează că puterile lor se limitează la a face fizic tot ceea ce trebuie pentru aceasta; tot restul, constituţia copilului, caracterul său, facultăţile sale, calităţile sale, defectele sale depind de hazard, sau de voinţa unui Dumnezeu, despre care nu au o idee prea precisă. Cum ei au auzit totuşi vorbindu-se de legile eredităţii, ei ştiu că acest copil va semăna fizic și moral cu părinţii săi, bunicii săi, cu un unchi sau cu o mătuşă.

Dar ei nu se gândesc că pot sa facă și altceva pentru a favoriza sau împiedica aceasta asemănare, nici, într-un mod general, să aleagă ce va fi acest copil. Ei bine, aici ei se înşeală, părinţii pot să acţioneze asupra copilului care va veni să se încarneze în familia lor.

Dar înaintea concepţiei deja, părinţii trebuie să se pregătească pentru a putea atrage un spirit sublim, pentru ca o entitate superioară nu poate accepta să vină să se încarneze decât la fiinţe care au ajuns deja la un anumit grad de puritate și de stăpânire. Ceea ce este important pentru o astfel de entitate, nu este de a intra într-o familie bogată și glorioasă; ea preferă uneori chiar familii modeste unde ea nu riscă să fie tentată de facilitate, dar ea are nevoie să primească, de la aceşti părinţi la care ea va coborî să se încarneze, o ereditate care nu va împiedica munca spirituală pentru care ea a decis să vină pe Pământ.

Foarte putini bărbaţi și femei prezintă calităţile necesare pentru incarnarea marilor spirite și de aceea Pământul este populat de atâţia oameni obişnuiţi, de bolnavi și de criminali, în loc să fie populat de divinităţi.

Învăţământul Fraternităţii Albe Universale învaţă deci pe bărbaţi și pe femei în ce stare de spirit, în ce puritate ei trebuie să se pregătească pentru a concepe un copil, alegând chiar momentul acestei concepţii după cele mai bune influențe planetare. Cum au putut oamenii să coboare atât de jos pentru a lăsa hazardului un eveniment atât de important: concepţia unui copil? Aici trebuie cerut ajutorul Cerului, prezența Îngerilor pentru a putea să atrageţi un spirit puternic, luminos care va fi binefăcător al umanităţii. Ei nu, se cere ajutorul alcoolului sau a mai ştiu eu ce și deseori chiar, în acest moment bărbatul se poartă ca un animal: el se poartă violent cu soţia sa care începe atunci sa

nutrească față de el sentimente de dispreţ, de dezgust, de răzbunare. cum să ne mirăm apoi că un monstru apare?

Dar să vedem mai detaliat această problemă a concepţiei.

Pentru ca un copil să vină pe lume, trebuie ca tatăl sa-i dea germenul mamei, iar mama să aducă acest germen la maturitate. Se poate deci spune ca tatăl este creator, iar mama formatoare. Acest germen pe care îl da tatăl este un rezumat, o condensare a propriei sale chintesenţe. Tot ceea ce el a trăit, tot ceea ce el trăieşte, se exprimă aici, în germen. Deci, după modul său de a trai, tatăl dă un germen de o mai bună sau mai puţin bună calitate.

V-am explicat deseori cum modul nostru de viaţă se înscrie, se înregistrează în noi, în cromozomii celulelor noastre. Fiecare celulă posedă o memorie. Nu serveşte la nimic să jucaţi comedie în fața altora arătându-vă onești, gentili, caritabili: ceea ce gândiţi, ceea ce simţiţi în forul vostru interior este ceea ce se înregistrează și se transmite prin moştenire din generaţie în generaţie. Iar dacă sunt boli, vicii care s-au înregistrat, odată transmise, mergeţi să căutaţi profesori, scoli și medici pentru a vindeca copilul! Nimic nu mai este de făcut, este prea târziu. Totul se transmite, iar dacă aceasta nu se manifestă la primul copil, se va manifesta la al doilea sau al treilea. Trebuie să înţelegeţi că natura este fidelă și veridică.

Este deci o eroare de a crede ca ceea ce bărbatul dă femeii în momentul concepţiei este întotdeauna de aceeaşi natură. Dacă un bărbat nu a lucrat niciodată asupra lui însuşi pentru a se înnobila și a se purifica, el va da mamei germenul unei fiinţe foarte ordinare sau chiar al unui criminal.

Să luăm un exemplu; nu-l veţi găsi poate prea poetic, dar cel puţin este clar. Funcțiunea unui robinet este de a da apă, iar această apă poate fi murdară sau cristalină. Cel care întreţine în mod continuu în el gânduri rele, sentimente rele, nu poate răspândi decât apă murdară, pe când cel care nu încetează să lucreze decât pentru bine, pentru lumină, distribuie apă cristalină, însuflețitoare. Da, nu fiţi miraţi: germenul pe care bărbatul îl da femeii în momentul concepţiei este funcţie de gradul său de evoluţie.

La fel cum sămânţa plantată în pământ poartă în ea proiectul a ceea ce va fi arborele sau floarea, germenul pe care tatăl îl dă mamei poartă deci deja în el proiectul a ceea ce va fi copilul, facultăţile sale, darurile sale sau, din contra, lacunele sale, tarele sale. Pe când mama, pe timpul celor nouă luni de gestație, ea aduce materialele care vor servi realizării acestui proiect și aici la fel va pot revela lucruri extrem de importante și interesante.

Pe timpul celor nouă luni de gestație, mama nu lucrează doar pentru formarea corpului fizic al copilului; fără ştirea ei, ea lucrează asupra germenului pe care bărbatul i l-a dat creând condiţii favorabile sau defavorabile dezvoltării diferitelor caracteristici conţinute în acest germen. Și cum lucrează ea? Si ea la fel, supraveghindu-și gândurile, sentimentele, viaţa pe care o duce. Este ceea ce eu am numit galvanoplastie spirituală.

Voi începe prin a vă descrie procesul chimic al galvanoplastiei spirituale care, în aplicațiile sale spirituale, poate antrena consecinţe de cea mai mare importantă pentru întreaga umanitate.

Se introduc doi electrozi într-o cuvă umplută cu o soluţie de sare metalica - aceasta poate fi din aur, din

argint, din cupru. Anodul, polul pozitiv, este o placa din acelaşi metal ca și cel al sării dizolvate în cuva. Catodul, polul negativ, este un tipar în gutaperca acoperit de plombagina și reprezentând o figură, o monedă, o medalie. Cu ajutorul unui fir metalic, se leagă cei doi electrozi la cei doi poli ai unei baterii și se da drumul la curent: metalul conţinut în baie se depune atunci pe catod, pe când anodul, descompunându-se, regenerează lichidul soluției. Putin câte puţin tiparul se acoperă cu metalul soluției și se obţine, în funcţie de ceea ce se dorea, o imagine acoperită cu aur, argint sau cupru.

Dacă voi observaţi natura, veţi constata că acest fenomen al galvanoplastiei exista pretutindeni. De exemplu, în spaţiu, planeta noastră, Pământul, care primeşte numeroase influente ale altor corpuri cereşti, reprezintă polul negativ, catodul, principiul feminin; iar cerul, adică soarele și astrele, reprezintă polul pozitiv, anodul, principiul masculin. Între Pământ și Soare (sau alt astru), se fac schimburi, deoarece există între ei o permanentă circulaţie. Aceşti doi poli sunt scufundaţi într-o soluţie cosmică: eterul, fluidul universal care spală și înveleşte toate corpurile cereşti. În fine, bateria, gratie căreia se declanşează circulaţia, este Dumnezeu la care cei doi poli sunt legaţi.

Atunci, sa presupunem că la catod, Pământul, se plasează un tipar, un grăunţe de exemplu; acest grăunte se găseşte deci scufundat în soluţia cosmică, iar când trece curentul emanat de la Dumnezeu, el provoacă fenomenul galvanoplastiei: materiile conţinute în soluţie încep să se depună la catod, pe grăunţe, iar anodul (soarele sau alt astru), regenerează soluţia pe măsura ce grăuntele creste. Fiecare grăunţe plantat în pământ atrage deci din eterul în care el se

scaldă toate elementele care corespund naturii sale. Aceste elemente se depun pe grăunte și astfel el se dezvoltă după elementele pe care le-a atras.

Acest fenomen al galvanoplastiei se regăseşte în femeia însărcinată, deoarece ea, la fel, poartă în ea grăuntele, electrozii și soluţia. Grăuntele, este germenul viu pe care tatăl l-a depus în uterul ei, catodul; acest germen este o imagine: câteodată a unui beţiv, a unui criminal sau a unei fiinţe cu totul și cu totul obişnuite, alteori a unui geniu, a unui sfânt. De îndată ce femeia este însărcinată, un curent circulă între creierul său (anod) și germen. Creierul este într-adevăr legat la baterie: Sursa de energie cosmică Dumnezeu, de la care primeşte curentul, iar acest curent circulă după aceea de la creier la embrion. În fine, soluţia este sângele mamei în care sunt scăldaţi anodul (creierul) și catodul (uterul), deoarece sângele scaldă în mod egal toate organele și toate celulele; în el sunt dizolvate toate materiile: aur, argint, cupru etc.

Anodul, capul, furnizează deci metalul (gândurile) care va regenera sângele. Germenul poate fi magnific, dar dacă mama pune în capul său gânduri de plumb (simbolic), ea să nu fie mirată dacă, mai târziu, copilul sau se va naşte învelit în plumb, adică de o natură vicioasă, pesimistă, bolnăvicioasă. Trebuie sa înţelegeţi că germenul nu este decât tiparul și admiţând chiar că acest tipar reprezintă o fată magnifică, dacă el este după aceea reprodus într-un metal urât, medalia pierde din valoare.

Să presupunem că o mamă cunoscând legile galvanoplastiei decide să le utilizeze pentru a aduce copilul său pe lume. De îndată ce a primit germenul în uterul său (catodul), ea pune în capul său (anodul), o lamă de aur, adică gânduri și sentimente dintre cele

mai elevate. Circulaţia se stabileşte, iar sângele care parcurge corpul aduce germenului acest metal superior. Copilul creste, învelit în aceste vesminte de aur, iar când se naşte este robust, frumos, nobil, capabil de a învinge dificultăţile, bolile și toate influentele rele.

Majoritatea mamelor nu-și dau seama de influenta stărilor lor interioare asupra copilului pe care-l poarta; după ce el se va naşte ele vor începe să se ocupe de el, ele îi vor da educatori, profesori, etc. Nu, după ce copilul se naşte este deja prea târziu, el este deja determinat! Nici un pedagog, nici un profesor nu poate transforma un copil când elementele pe care le-a primit în interiorul mamei sale sunt de o calitate inferioară.

Un învățător, un profesor pot să facă mult, dar doar pentru instruirea copilului. Ei nu pot să schimbe natura lui profundă. Dacă natura profundă a copilului este defectuoasă, i se pot da cei mai buni educatori, el nu se va schimba. Oricare ar fi tratamentul pe care îl faceţi asupra plumbului, el rămâne plumb; puteţi să-l polizați, să-l lustruiți, să-l tăiaţi pentru a-l face sa strălucească, în câteva minute după aceea el se întunecă din nou, deoarece este plumb. Trebuie să faceţi un copil din aur și nu din plumb. Deoarece chiar dacă el trebuie să trăiască în cele mai rele condiţii, un astfel de copil va rămâne incoruptibil, pentru că esenţa sa este pură.

Înţelegeţi acum care este importanta pentru femeie de a plasa în capul său gânduri luminoase. Gratie acestor gânduri, germenul care creste în ea va absorbi în fiecare zi aceste materii pure și preţioase și astfel ea va da într-o zi un artist remarcabil, un savant luminat, un sfânt, un mesager al lui Dumnezeu. Mama

poate face mari miracole deoarece ea posedă cheia forţelor vieţii.

Mama mea mi-a povestit că atunci când ea m-a conceput și mai târziu când ea m-a purtat, ea a făcut-o cu gândul de a mă consacra lui Dumnezeu. Se pare chiar că preotul care m-a botezat era atât de fericit în acea zi încât s-a îmbătat pentru prima dată în viaţă (de obicei el nu bea niciodată). El a spus apoi ca dacă s-a îmbătat, se pare într-adevăr că din cauză că aș fi fost un copil diferit de alţii și a făcut o profeție referitor la mine, dar nu sunt obligat să v-o spun. După aceea, crescând, am devenit un mic şnapan: v-am povestit cum furam mere de la un vecin și aprindeam focuri în hambare. Dar aceasta nu a durat mult timp, deoarece germenii depuși în profunzime sunt cei care rămân, celelalte nu sunt decât moduri de a fi superficiale care nu durează.

Dar nu vreau să spun că, deoarece mama mea m-a consacrat lui Dumnezeu, sunt o fiinţă extraordinară. Se pot consacra copiii în serviciul lui Dumnezeu, dar nu se ştie în ce grad se vor situa ei în ierarhia servitorilor. Mamele nu o ştiu în mod sigur și eu nu cred ca mama mea a ştiut-o. Deci, faptul că ea m-a consacrat cerului nu vrea să spună nimic asupra elevației mele personale. Mulţi creştini au fost consacraţi de mama lor, dar ei rămân în bisericile lor fără a avansa mult. Ceea ce este sigur doar, este ca părinţii lor au cerut ca în ei să existe o mica scânteie. Iar dacă se suflă asupra acestei scântei, ea poate deveni un foc intens, dar o scânteie nu este nimic dacă voi n-o alimentaţi. Pentru ca ea sa crească, nu trebuie să încetaţi să-i aduceţi lemne, simbolic și să suflaţi deasupra.

Este un fapt foarte cunoscut că, pe timpul sarcinii, multe femei sunt pradă unor dorinţe bizare, unor

impulsuri necontrolate pe care ele nu le-au resimţit niciodată până atunci; dar ceea ce nu se cunoaște, este cauza acestor fenomene iar eu o sa v-o spun. Femeia însărcinată este deseori vizitată de entităţi răufăcătoare care doresc să ia parte mai târziu la viaţa copilului. Ele împing deci mama să se conducă într-un asemenea mod încât galvanoplastia să se producă în ea în cea mai mare dezordine, ceea ce va permite mai târziu acestor entităţi să intre la acest copil, să vină și să plece din sufletul său și să se hrănească prin el. Este posibil să vă daţi seama foarte repede.

În general, toţi copiii care se apropie de mine mă iubesc mult, dar s-a întâmplat de trei sau de patru ori ca unii dintre ei să fugă de mine și nimeni nu înţelegea motivul. Dar eu înţelegeam, pentru că toate aceste fenomene ale vieţii sunt foarte clare pentru mine. Părinţii erau adânc mâhniţi, nefericiţi iar eu eram obligat să-i explic mamei: „iată, pe timpul gestaţiei, în mod sigur v-aţi permis anumite lucruri și aţi atras entităţi care nu cereau decât să rămână lângă copil, pentru a profita de el. Aceste entităţi sunt aici, aşteptând momentul favorabil pentru a se manifesta. Dar ele simt în mine un inamic, deoarece ele ştiu ca dacă acest copil întra sub influenta mea, eu le voi alunga: prin atitudinea mea, prin voinţa mea, prin emanaţiile mele, prin tot ceea ce eu dau copilului, ele vor fi expulzate. (De altfel, eu nu fac decât aceasta, eu înlocuiesc anumite entităţi prin altele, aceasta este plăcerea mea... Și eu la fel, vedeţi voi, am plăcerile mele!) Si atunci aceste entităţi încearcă să îndepărteze copilul vostru de prezenta mea”. Dar eu, eu nu mă dau bătut și cum îi iubesc mult pe părinţi, mă decid să-i ajut: fac o muncă specială și puţin timp după aceea,

acelaşi copil care fugea de mine, se precipită spre mine pentru a mă îmbrăţisa.

S-a întâmplat chiar uneori sub ochii voştri, nu-i aşa?

Pe tot timpul gestaţiei, mama trebuie sa vegheze să-și ferească copilul. În mod conştient, prin gândire, ea trebuie să creeze în jurul lui o atmosferă de puritate și de lumină pentru a-l pune la adăpost de atacurile entităţilor răufăcătoare, dar si, pentru a putea lucra în colaborare cu sufletul care se va încarna.

Deoarece contrar la ceea ce gândesc unii, nu pe timpul gestaţiei sufletul întra în corpul copilului. Este adevărat că în uterul mamei, copilul trăieşte, inima sa bate, el se hrăneşte, dar sufletul său nu a pătruns încă în corpul său, el nu întra în el decât în momentul naşterii, odată cu prima sa respiraţie. Până atunci, el stă în apropierea mamei și lucrează în colaborare cu ea la construcţia diferitelor sale corpuri (fizic, astral, mental...). În general mama nu-și dă seama de această muncă, deoarece ea nu este destul de sensibilă, nici luminată. Dar ea, chiar dacă nu poate vedea acest suflet, ea poate cel puţin să-i vorbească, să-i adreseze rugăciuni, spunându-i: „Iată, îţi voi da cele mai bune materiale, te voi ajuta, dar încearcă și tu, să aduci cutare sau cutare calităţi pentru ca, copilul să fie un artist, un filozof, un savant sau un sfânt”.

În momentul în care mama pronunţă cu toată iubirea sa aceste cuvinte care sunt puternice, care sunt magice, ea emană deja anumite particule, iar spiritul copilului care trebuie să se încarneze le ia ca materiale pentru a-și construi diferitele corpuri. Copilul, el însuşi nu posedă nimic, el primeşte toate materialele de la mama sa. De aceea, dându-i-le, ea trebuie sa fie foarte conştientă și prin gândurile și sentimentele sale,

să nu-i dea decât particulele cele mai luminoase, cele mai pure.

Toate aceste fenomene ale lumii invizibile sunt necunoscute de majoritatea oamenilor. Dar este tocmai rolul Învăţământului, de a va face sensibili la toată această lume subtilă, impalpabilă, dar reală, mai reală decât realitatea însăşi. Gratie lui veţi deveni mai conştienţi, mai atenţi la toţi curenţii care vă influenţează, la toate prezentele care vă înconjoară. Aceasta conştiinţă este cea care vă face capabili să lucraţi pentru bine.

Bărbaţii și femeile nu trebuie niciodată să uite că, copiii pe care îi vor avea într-o zi vor reflecta într-un mod sau altul, propriul lor mod de a gândi și de a trăi. Deoarece tot ceea ce se petrece în capul sau inima omului se realizează mai devreme sau mai târziu; fiecare din gândurile sale, fiecare din dorinţele sale, în momentul în care apar în el sunt vii, iar copilul care vine exista deja în capul sau inima tatălui sau mamei. Deci, dacă crescând copilul vostru devine un înger care va ajută, este pentru că el era o idee magnifică pe care aţi conservat-o în voi pe timp de ani de zile, o idee care s-a încarnat acum în copilul vostru și care, prin el, continuă să vă ajute. Dar dacă acest copil nu va provoca decât necazuri, să ştiţi că este încarnarea unei idei criminale pe care la fel, aţi alimentat-o.

Un copil care se naşte, nu se naşte din nimic, iar dacă voi mă întrebaţi pentru ce motiv copilul vostru s-a născut, vă voi răspunde „pentru ca voi să ştiţi ceea ce aveţi în capul vostru”. Astfel bărbaţii și femeile învaţă să se cunoască: prin copiii lor.

Cap. 3 - Un plan pentru viitorul umanităţii

Pentru a remedia situaţia națională sau internațională, sunt prezentate planuri de toate felurile: politice, financiare, economice, militare și planuri de o asemenea concepţie, de o asemenea inteligență, este nemaipomenit! Suntem obligaţi să ne minunăm. Doar ca, aceste planuri nu au servit la mare lucru niciodată, deoarece ele nu privesc decât domeniul material: perfecţionarea tehnică, ameliorarea producției, construirea de laboratoare, de universităţi, creşterea sau diminuarea armamentului, etc., iar umanitatea este mereu în aceleaşi dezordini, în aceleaşi nefericiri. Atunci, văzând toate acestea, m-am decis și eu să prezint un plan, un proiect. Veţi spune: „dar ce vanitate, ce îngâmfare!” Poate, dar dacă ele sunt utile, dacă ele sunt eficace, toată lumea are dreptul să facă planuri. Și voi la fel. Dar veţi vedea, al meu este foarte simplu.

În loc de a lăsa statul să cheltuiască miliarde și miliarde pentru spitale, închisori, tribunale, scoli, l-aș sfătui să se ocupe doar de femeia însărcinată: cheltuielile nu vor fi atât de mari, iar rezultatele vor fi infinit superioare. aș cere deci statului să amenajeze terenuri în regiuni foarte frumoase și foarte bine expuse și acolo, să construiască locuinţe într-un stil și colorit pe care le voi indica; vor fi și parcuri cu tot felul de arbori și flori, bazine, fântâni arteziene. Acolo, femeile însărcinate vor veni să locuiască pe toată perioada sarcinii lor, hrănite și cazate pe cheltuiala statului.

Ele îşi vor petrece deci tot acest timp în frumuseţe și poezie, citind, plimbându-se, ascultând muzică. Ele vor asista și la conferinţe unde vor fi învăţate ce viață să ducă pe timpul gestaţiei: ce trebuie ele să mănânce, dar mai ales munca pe care ele pot să o facă cu

gândurile și sentimentele lor asupra copilului care se va naşte. Soţii vor putea, bineînţeles, sa facă vizite soțiilor lor și vor fi instruiţi asupra modului cum trebuie să se poarte cu ele pentru a le ajuta în munca lor. Deci, vedeţi voi, în aceste condiţii de pace, de calm, de frumuseţe, ele vor aduce pe lume copii prin care tot Cerul va veni să se reverse.

Pe când acum, dintre toate spiritele care coboară să se încarneze, câteva doar, vin din Cer, iar toate celelalte, de unde vin ele? Porţile sunt închise pentru spiritele Cerului, ele nu pot întra în corpuri pregătite în impuritate, răutate și dezordine. Iată de ce umanitatea nu se ameliorează. Bineînţeles, ea va sfârşi prin a se ameliora, dar în milenii de ani, după catastrofe și mari suferinţe. Pe când eu vă explic cum ea se poate ameliora foarte rapid fără a trece prin toate aceste suferinţe.

Toate schimbările care s-au încercat să se aducă până în prezent din punct de vedere tehnic, economic, medical etc., nu au ameliorat rasa umană care trăieşte mereu în aceleaşi pasiuni, în aceleaşi răutăţi ca înainte. Și poate chiar mai rău decât înainte. Cu toate acestea, se poate ameliora umanitatea, dar cu condiţia să înceapă de la început: mama pe timpul cât poartă copilul său.

Dacă aţi şti voi în ce condiţii trăiesc uneori femeile însărcinate! Ele locuiesc în cocioabe, fără lumină și spaţiu, iar ele sunt cele care trebuie să facă totul și sa suporte totul. Și mai presus de toate, soţul care este beat, sau furios pentru ca nu a găsit de lucru, sau a fost insultat de prietenii săi, vine să se descarce asupra soţiei sale și chiar o bate. Atunci, în ce stare de spirit îşi poarta ea copilul? În loc de a construi spitale pentru aceste mame, ar fi mai bine sa li se dea posibilitatea

de a-și aştepta copilul în condiţii ideale. Iar după aceea ele se pot întoarce în cocioabe, dacă trebuie: copilul lor le va construi palate. Da, el va fi cel care, gratie talentelor și capacităţilor sale, îşi va scoate într-o zi părinţii din mizerie.

Nu ne preocupăm de condiţiile în care femeile îşi aduc copiii pe lume, iar apoi evident, când ne aflăm în fata unei asemenea mulţimi de smintiți, bolnavi și criminali, construim case specializate, spitale, închisori, creştem numărul educatorilor, al medicilor, al polițiștilor. Dar aceasta nu serveşte la nimic. Și chiar dacă se continuă să se facă miliarde de cheltuieli pentru a ameliora aşa-zisa psihologie și pedagogie, nu se va reuşi niciodată să se schimbe această chintesenţă pe care mama a dat-o la început. Doar metoda pe care eu o propun este eficace.

Nici un educator, nici un medic nu pot schimba natura profundă a unui copil. I se poate da puţin luciu, dar asta este totul; toate ameliorările care s-ar încerca să se aducă după aceea caracterului sau nu sunt decât un fel de dresaj. Se petrece acelaşi lucru cu sălbaticii; se reuşeşte să fie un pic educaţi, sa fie învăţăţi cum să mănânce, cum să se îmbrace, dar aceasta nu durează: de îndată ce ei se reîntorc în tribul lor, ei redevin exact cum erau înainte. Dacă un om este un criminal, sau dacă este un sfânt, nimeni nu va putea să-l facă să se schimbe; poate doar superficial și pentru foarte scurt timp, ar putea fi influenţat, dar profund el va rămâne totdeauna ceea ce este.

Mulţi vor spune că acest plan pe care eu îl propun nu este ştiinţific. Dar nu au dreptul să-mi critice planul înainte de a-l fi încercat. Bineînţeles totul nu se va aranja absolut dintr-o dată, trebuie pentru aceasta mai multe generaţii Chiar dacă părinţii fac o mare muncă

de purificare, ei nu vor ajunge să se debaraseze de moştenirea de slăbiciuni și de vicii pe care au primit-o de la proprii lor părinţi. Dar dacă ei sunt atenţi, deja la prima generaţie cu toate elementele defectuoase care vor ajunge încă să se strecoare la copiii lor, partea buna va prevala. A doua generaţie va fi mult mai bună, a treia și mai bună încă și puţin cate puţin, toate aceste elemente defectuoase care rămâneau din trecut, vor dispare. Trebuie deci ca oamenii inteligenţi și responsabili, să se decidă să înţeleagă importanta muncii care se face în mamă pe timpul gestaţiei și cum o femeie instruită în legile galvanoplastiei, înconjurată cu grija și afecţiune și susţinută prin condiţii materiale adecvate, are posibilitatea de a forma nu doar corpul fizic al copilului, dar și corpul astral și mental (adică corpul sentimentelor și cel al gândurilor), cu ajutorul celor mai bune materiale.

Din nefericire, eu ştiu dinainte că planul meu va fi respins, că nu va fi aprofundat, pentru ca generația actuală este prea bine modelata și fasonată de alte filozofii, care în capul sau, nu mai are loc pentru aceste idei. Evident, eu nu sunt atât de naiv pentru a nu-mi da seama de incontinentele pe care, absența unei mame pe timpul mai multor luni le poate antrena într-un cămin. Dar cu un pic mai multa iubire, inteligență și bunăvoință se vor putea rezolva uşor aceste probleme.

Esenţialul pentru moment, este ca ştiinţa oficială să se decidă să accepte idei, de care este încă departe, atât de departe! Dovada: o soră a Fraternităţii noastre a fost recent să nască într-o clinică. Într-o zi, în cursul conversației cu doctorul ea i-a spus că aparţine unui Învăţământ spiritual unde i s-a revelat că mama poate influenta benefic prin gândirea sa copilul care se va naşte. Ştiţi voi cum acest medic a reacţionat? El a

izbucnit în ras spunând: „Toate acestea sunt imbecilități! Ce vreţi ca gândirea mamei să poată face asupra copilului?” Vedeţi voi la ce nivel sunt încă medicii! Și se spune că se aşteaptă lumina de la toţi aceşti oameni.

Este adevărat că anumiţi biologi care au făcut experienţe pe şoareci, au descoperit că stările de frică și de nelinişte adâncă trăite de șoricioaică pe timpul gestaţiei se reflectau după aceea asupra progeniturii sale. Ei da, încă o dată, șoarecii! Se studiază șoarecii în loc să se studieze femeile care aduc copii pe lume de milioane de ani. Șoarecii vor fi cei care îi vor învăţa pe oameni ceea ce este adevărat și ceea ce este fals! S-au construit laboratoare pentru a studia șoarecii și se acordă o importanta fantastică acestor laboratoare, pe când laboratoarele naturii care au fost create încă de la început și care sunt mult mai bine populate decât laboratoarele oamenilor, sunt ignorate! Avem nevoie de mărturia șoarecilor. Șoarecii vor fi cei care vor instrui umanitatea acum. Iar femeile, atunci? Dar este foarte jignitor pentru ele! Cum nu sunt ele indignate? Eu, eu las șoarecii în pace.

Am observat anumite femei însărcinate și câţiva ani după aceea, i-am observat pe copii: am văzut ca tulburările, agitațiile, grijile mamei într-o lună sau alta a sarcinii se reflectă într-una sau alta din epocile vieţii copilului. Dar se aşteaptă răspunsul șoarecilor și aşteptând, s-a populat Pământul cu monştri. Admiţând chiar ca biologii au înţeles acum ceea ce nu este prea sigur ca ceea ce este adevărat pentru şoareci este mult mai adevărat pentru femei, ei sunt oricum în mare întârziere, pentru ca ei trebuie sa reeduce umanitatea, cu lentoarea metodelor lor. Ei au încă secole de aşteptat. De altfel, dacă voi credeţi ca ei vor

face măcar ceva pentru ca femeile să beneficieze de descoperirile lor! Ei vor continua să se ocupe de şoareci și nu vor instrui femeile asupra a ceea ce trebuie să facă pe timpul perioadei de gestație.

De aceea, eu lansez un apel femeilor din lumea întreagă: „Treziţi-vă dragi surori, la conştiinţa acestei sarcini grandioase pe care Dumnezeu v-a încredinţat-o. Voi sunteţi depozitarele secretelor nemaipomenite gratie cărora voi puteţi regenera umanitatea. Dar voi nu o ştiţi și vă jucaţi cu aceste secrete... Fiţi conştiente de misiunea voastră, iar de partea lor, bărbaţii vor încerca să vă pregătească cele mai bune condiţii posibile astfel ca voi să puteţi îndeplini această muncă grandioasă și magică”. Bineînţeles, ascultându-mă, multe femei vor spune: „timp de secole noi am manifestat iubirea și bunătatea, dar bărbaţii nu ne-au înţeles, ne-au batjocorit”. Da, eu o ştiu, majoritatea bărbaţilor se poartă ca nişte copii egoişti. Dar dacă ei sunt astfel, este pentru ca femeile nu au ştiut să-și joace rolul de mame, că ele nu au aplicat legile galvanoplastiei spirituale atunci când ele au fost însărcinate și acum ele suportă consecinţele proastei lor munci.

Natura a dat femeilor puteri pe care ele nu le exploatează sau le exploatează prost. Trebuie ca ele sa fie conştiente de aceste puteri, ca ele să ştie că de ele depinde tot viitorul neamului omenesc. Dacă femeile vor sa mă înţeleagă, ele vor fi o putere nemaipomenită în lume, nimic nu le va putea rezista. Dar ele trebuie să se unească pentru un ideal formidabil. Pentru moment, ele nu sunt unite, mai puţin atunci când este vorba de a-i seduce pe bărbaţi și de a-i atrage în cursele lor. De aceea ele nu sunt încă într-adevăr puternice. De acum înainte, trebuie ca toate femeile de pe Pământ să se

unească între ele cu voinţa de a regenera umanitatea. Cu toată inteligenta lor, cu toate capacităţile lor bărbaţii, ei, nu pot mare lucru în acest domeniu. Femeia, mama, este cea care a primit aceasta misiune din moment ce natura i-a dat puterea de a influenta copilul care se va naşte.

De aceea va cer vouă, surori din Fraternitate, de a deveni conştiente de această misiune grandioasă și de a lumina peste tot în lume pe surorile voastre care se află încă în ignoranta. Acest ideal această dorinţa de a fi utile, vă va umple inima, sufletul și spiritul. Vă veţi simţi totdeauna inspirate, totdeauna dispuse, totdeauna bogate, pentru că acest ideal de a contribui la fericirea umanităţii vă va susţine, vă va hrăni. Atât timp cât nu veţi avea acest ideal în sufletul vostru, nimic nu vă va putea mulţumi. Orice aţi avea, veţi fi totdeauna în aceeaşi stare de vid, de insatisfacţie. Doar această preocupare de a îndeplini misiunea pe care Dumnezeu v-a dat-o și de a face ceea ce Cerul aşteaptă de la voi, vă va face radioase, luminoase și fericite.

Cap. 4 - Ocupaţi-vă de copiii voştri !

În societate se produc schimbări care nu sunt întotdeauna favorabile educaţiei copiilor. De exemplu, din ce în ce mai multe femei care lucrează; ele doresc să se simtă tot atât de independente ca și bărbaţii și cum munca le da aceasta independenta, ele vor să aibă o meserie. Dar aceasta meserie le obligă să-și neglijeze copiii care, deseori venind de la scoală, nu găsesc pe nimeni acasă: tatăl și mama lor sunt la servici! Atunci copiii se descurcă cum pot și se descurcă foarte bine pentru a face prostii, departe de

părinţii lor fată de care devin de altfel din ce în ce mai străini!

Eu nu spun ca mamele nu trebuie sa lucreze, dar eu constat doar consecinţele acestor noi obiceiuri asupra educaţiei copiilor. În calitatea mea de pedagog sunt obligat sa văd aceste consecinţe. Eu nu dau nici un sfat, fiecare trebuie să-și rezolve personal problema, dar eu cred că nimic nu poate înlocui pentru copii prezenta unei mame acasă, cu condiţia ca ea sa fie într-adevăr prezentă, bineînţeles și că ea să ştie să-și exercite veritabilul sau rol de educatoare.

Veţi spune: „Da, dar aceste schimbări de mentalitate sunt datorate și industrializării, progresului tehnic”. Evident, întotdeauna facem responsabili factorii exteriori. Nu era obligatoriu ca progresul tehnic să conducă omul la o situaţie catastrofică. Oamenii înşişi, sunt cei care, din cauza ignorantei lor, a egoismului lor, a poftelor lor s-au pus în această situaţie. Se acuză condiţiile, dar cine le-a creat? Ele nu au căzut din cer. Progresul tehnic era un lucru bun, el putea tocmai să uşureze sarcina omului, dar de ce umanitatea a făcut astfel încât el să absoarbă toate energiile ei și să fie cauza ruinei ei?

În orice caz nimic nu justifică, sub pretextul că sunt ocupaţi, faptul că părinţii îşi lasă copiii singuri sau îi încredinţează altora: femeii de menaj, vecini, etc. De ce au adus aceşti copii pe lume? Dacă nu trebuie să se ocupe de ei, ar fi fost mai bine să îi lase acolo unde erau, vor primi lecţii aceşti părinţi și vor fi proprii lor copii aceia care le vor da, care îi vor face să sufere. Din moment ce ei i-au chemat pe Pământ, le-au dat un corp, ei trebuie să se ocupe de ei și nu să se descarce asupra altor persoane. Doar Dumnezeu ştie ce prostii

sau porcării le pot inocula aceste persoane. Nu voi întra în detalii.

Părinţii sunt de o asemenea inconştientă! În loc să-și alăpteze ea însăşi bebeluşul, mama îl va încredinţa pentru aceasta oricărei femei grase care are mult lapte fără a se preocupa de bolile sau viciile care poate să le transmită copilului prin acest lapte. Copilul primeşte prin lapte câte ceva din caracterul femeii care îl hrăneşte. De aceea este important ca mama să fie cea care îşi hrăneşte copilul și că ea s-o facă gâdindu-se ca îi dă multă iubire. Astfel, copilul nu o va abandona niciodată, niciodată nu o va face să sufere, pentru ca odată cu laptele și iubirea mamei l-a hrănit.

Priviţi acum o problemă foarte interesantă. Înaintea naşterii mama hrăneşte copilul cu sângele sau; apoi, odată născut ea îl hrăneşte cu laptele său. Simbolic sângele, care este roşu, reprezintă viaţa, forţa, activitatea. Iar laptele, care este alb, reprezintă pacea, puritatea; este un principiu de armonie care vine să echilibreze tendinţele pur biologice reprezentate de sânge. De aceea toţi copiii care nu au fost hrăniţi cu laptele propriilor lor mame nu se pot manifesta ideal mai târziu. Laptele altor femei sau cel al animalelor nu conţine pentru copil aceleaşi elemente ca cel al mamei.

Mama care îşi hrăneşte copilul îi dă prin laptele ei o iubire și o tandreţe de care copilul are absoluta nevoie pentru a se dezvolta. De aceea ea nu trebuie să-l hrănească când ea este înfuriată sau prost dispusă, deoarece aceste stări negative otrăvesc laptele, iar copilul primeşte atunci elemente care pot să-l facă bolnav fizic și psihic. Mamele trebuie deci să fie foarte vigilente și să se pregătească întotdeauna să alăpteze copilul în cea mai bună dispoziţie posibilă.

Multe mame, din raţiuni estetice, frivole, dau biberon copilului sau pun pe altcineva să o facă. În acest timp, ele merg la baluri, serate, reuniuni și găsesc mai amuzant să-și păstreze pieptul pentru bărbaţi, soţul sau amantul lor, deoarece li se pare ca suptul de la sân strică pieptul! Se văd acum atâtea deviații și dezordini în acest domeniu! De aceea, din ce în ce mai mult, copiii devin străini părinţilor lor și se îndepărtează de ei: că nu au fost hrăniţi prin iubire, prin laptele mamei lor. Credeţi-mă, eu nu inventez nimic, sunt fapte care au fost verificate.

Când mama îşi hrăneşte copilul, ea trebuie să o facă în mod conştient, gâdindu-se la el, vorbindu-i, pentru a-i da o parte din inima sa, din sufletul său, din chintesenţa sa. Un copil hrănit în acest mod îşi va iubi mama în mod etern; chiar dacă ea este ignoranta, chiar dacă ea nu este frumoasă, el o va adora. Copilul trebuie să fie conceput în iubire și hrănit în iubire. Ah! Mamele nu au încă conştiinţa atât de largă și impersonală, ele nu-și dau seama de importanta misiunii lor de educatoare. Nimeni nu se ocupă de adevărata pedagogie și iată de ce la ora actuală totul merge în derivă.

Priviţi ceea ce devin toţi aceşti copii care au fost abandonaţi altora și care au dus lipsa de iubire a tatălui și a mamei lor. În Statele Unite mulţi sunt acolo, pe străzi, unde aşteaptă ca un bărbat să le propună să se culce cu ei pentru bani. Sute de copii de 8-l0-l2 ani care fac acum trotuarul. Înainte, erau mai ales fete, iar acum și foarte tineri băieţi. Și ei o spun, aceşti copii, când îi întrebaţi: „De ce îi urmaţi voi pe aceşti bărbaţi? - Pentru că ei sunt drăguţi cu noi. Nu chiar atât pentru bani. Dar ei ne dau afecţiune, pe când părinţii noştrii ne-au bătut, ne-au alungat, ne-au abandonat”.

Bineînţeles, copiii au nevoie de iubire! Si dacă acelaşi lucru ar începe să se producă în Franţa? Dar în mod sigur, aceasta se va întâmpla, deoarece tot ceea ce se face în America sfârşeşte prin a ajunge în Franţa într-o zi sau alta.

Ocupaţi-vă de copiii voştri! Eu ştiu că actual, mulţi părinţi găsesc educaţia inutilă. Ei au fost convinşi că trebuie să lase copilul să se dezvolte singur, fără intervenţie exterioară, aceasta riscă să-i distrugă originalitatea; în libertate, aceste calităţi vor apare în mod natural. Ce eroare! În fiecare copil dormitează cerul și infernul, iar viitorul copilului depinde de tendinţele pe care părinţii vor încerca să le trezească și să le dezvolte în el. Vă dădeam într-o zi acest exemplu: luaţi o tânără fată, cea mai pură, cea mai inocentă, cea mai bine educată; ea pare incapabilă de a face cea mai mică prostie, dar de îndată ce este excitată, de îndată ce este pusă în anumite condiţii care îi trezesc sexualitatea, veţi fi stupefiaţi de a vedea de ceea ce este ea capabilă, aceasta creatura angelică! Fiecare este capabil să facă tot binele și tot răul, aceasta depinde de condiţiile în care voi îl puneţi, de tendinţele pe care le treziţi în el.

Natura umană are două părţi, două fete, una celestă, alta infernală și după metodele pedagogice pe care le folosesc, părinţii favorizează fie una, fie cealaltă; dacă nu au grija vor vedea ei ce va ieşi. Trebuie să fiţi foarte vigilenţi, mai ales atât timp cât formarea unui copil nu este încheiată. Cât timp el creste, se formează, el este plin de energii care caută un drum. Și nu este momentul să aveţi o încredere și să credeţi ca aţi adus pe lume un mic îngeraș. El va deveni un înger, da, dar cu condiţia ca voi să fiţi

vigilenţi, inteligenţi, înţelepţi, dar dacă sunteţi neglijenţi sau ignoranţi, un diavol veţi vedea ce va ieşi!

Cap. 5 - O nouă înţelegere a iubirii materne

Să presupunem o tânără fată care pune pe primul loc viaţa spirituală: ea se roagă, ea meditează, ea face exerciţii pentru a se apropia cât mai mult posibil de înaltul ideal la care aspiră. Dar iată că ea se mărită, ea are un copil. Ei bine, ea va pune viaţa conjugală, viaţa familială, viaţa copilului pe primul loc și va abandona tot restul. Să analizăm aceasta atitudine.

Toată lumea, bineînţeles, va aproba această tânără femeie, va găsi normal ca pentru copilul său ea să-și sacrifice viaţa spirituală; ea este mama, iar el este copilul ei. Toate mamele și toţi taţii îi vor da dreptate: în ochii unei mame nimic nu poate fi mai important decât copilul sau, pentru el ea trebuie să încalce toate legile divine, iar dacă acest copil se îmbolnăveşte sau moare, ea va merge să se certe cu Dumnezeu, ea îl va acuza de injustiţie și de cruzime. Astfel se înţelege iubirea și toată lumea este încântată de această iubire. Dar nu eu, deoarece pentru ca o femeie să fie ataşată de copilul său până la punctul de a-l uita pe Dumnezeu, în realitate înseamnă că nu se iubeşte decât pe sine însăşi, ea nu se gândeşte decât la ea însăşi și nu la copilul ei.

Ei da, este clar: îndepărtându-se de Cer pentru a se consacra copilului său, ea îl smulge vieţii divine care este adevărata viată, ea îl smulge acestei imensităţi de lumină și de pace de care copilul nu va beneficia. În iubirea sa stupidă ea l-a făcut să părăsească singurul loc unde el ar fi fost fericit și în siguranţă, unde ar fi devenit nemuritor. Crezând că îl salvează, ea îl duce

spre Infern din moment ce ea îl tine în afara frumuseţii și armoniei. Deci, vedeţi voi, exista o neînţelegere milenară care trenează în societate. Mama care îşi iubeşte copilul nu trebuie să-l facă să iasă din Cer unde toate creaturile trebuie să înflorească. Dacă ea îl uită pe Dumnezeu pentru a nu se gândi decât la copilul său, gândirea sa nu mai conţine aceste elemente imponderabile venite din regiunile luminoase, venite de la Divinitatea însăşi și deci îl hrăneşte cu o hrană moartă.

O mamă care nu păstrează obiceiul de a merge lângă Dumnezeu, nu poate să radieze în apropierea copilului său particulele vii și luminoase care ar face din el o fiinţă excepţională. Ea va fi săraca, ea nu va putea să-i dea nimic. Iubirea ei obişnuită va crea un copil obişnuit. El va fi poate sănătos, bine îmbrăcat, dar el va rămâne mediocru, pentru că a fost educat departe de prezenta lui Dumnezeu. Pe când mama instruită în Ştiinţa Iniţiatică va merge spre Dumnezeu și îi va spune: „Doamne, vin lângă Tine, astfel ca Tu să-mi dai pentru copilul meu lumina, iubirea, sănătatea, frumuseţea Cerului”. Iar când ea va reveni, îl va impregna cu elemente pe care mamele obişnuite nu le-au cunoscut niciodată, nici simţit. Ele spun că ele nu au timp. Ba da, dar iubirea lor egoistă nu le permite să aibă o asemenea filozofie, de aceea lumea continuă să fie populată de fiinţe mediocre.

Mama nu trebuie niciodată să se ocupe de copilul său înainte de a fi mers lângă Dumnezeu, pentru a lua viaţa și a i-o da. De ce îşi imaginează ea că dacă ea îl părăseşte câteva minute, copilul său va muri? Nu, chiar dacă, copilul este în pericol de moarte, pe timpul cât mama sa este lângă Dumnezeu, când va reveni ea îl va salva. Dar dacă ea neglijează să meargă spre

Dumnezeu pentru a rămâne lângă copil, în ziua în care i se va întâmpla ceva copilului ea nu va putea face nimic pentru el.

Atât timp cât taţii şi mamele sunt ataşaţi familiei lor până la punctul de a nu îndrăzni să o părăsească din când în când pentru a se instrui, ei nu vor putea să o transforme, nici să o facă într-adevăr fericită. Nu puteţi transforma membrii familiei voastre atât timp cât rămâneţi prea aproape de ei. Nu este vorba de a-i părăsi fizic, ci de a-i părăsi în concepţiile lor, adică a abandona un mod eronat de a-i iubi şi de a-i înţelege. Veţi spune: „Dar este o cruciadă împotriva copiilor noştri!” Deloc şi poate că eu îi iubesc mai mult pe copiii voştri decât îi iubiţi voi înşivă; aceasta, este de analizat. Dacă este cineva care vă iubeşte copiii, eu sunt acela, singurul; voi, voi nu-i iubiţi.

A fost odată un fiu care cerea banii mamei sale pentru a face nebunii şi care o ameninţa că se va sinucide dacă ea nu-i va da. Atunci mama lui i-a spus: „Du-te, copilul meu, du-te şi sinucide-te, nu avem nevoie pe Pământ de oameni ca tine. Doream ca tu să fii o fiinţă nobilă, mare, iar tu te porţi ca un criminal, du-te şi sinucide-te, este mai bine. Voi mulţumi Cerului când tu vei dispărea”. Ei bine, din cauza acestei îndrăzneli, pentru prima data fiul s-a cuminţit şi a devenit o fiinţă minunată. Ani mai târziu, el spunea: „Mama mea este cea care m-a salvat”. Dar dacă mama şi-ar fi smuls părul din cap spunând: „Oh, sărmanul meu fiu, nu face aceasta, iată banii” , ea ar fi făcut din el un călău.

Si asta fac majoritatea părinţilor, din cauza bunătăţii lor oarbe, a slăbiciunii lor, a moleşelii lor, ei fac din copiii lor călăi. Iar după aceea ei spun: „Da, dar noi îi iubim”. Ei se justifică pentru lipsa lor de

pedagogie și de psihologie prin această frază: „noi îi iubim”. Iată cum se înţelege iubirea! În loc de a spune: „Cât de slabi și de stupizi suntem noi!” , ei spun: „noi îi iubim”. Eu sunt singurul care nu-i cred. În spatele acestor cuvinte: „noi îi iubim” , eu înţeleg: „cât de idioţi suntem!” Da, iată ce înţeleg eu.

Abraham îl iubea pe Isaac, dar a acceptat să-l sacrifice pentru a-i arata lui Dumnezeu ca pe El îl iubea mai mult decât pe fiul său. Problema de a şti dacă pe Dumnezeu sau pe copilul vostru îl iubiţi mai mult se pune totdeauna, dar taţii, mamele niciodată nu bănuiesc că și aici este o problema de pus. Dumnezeu a vrut să-l încerce pe Abraham și El i-a cerut să-și sacrifice fiul. Veţi spune: „Cum? Dumnezeu nu era destul de clarvăzător pentru a cunoaşte iubirea lui Abraham, El avea nevoie s-o verifice?” Nu, Dumnezeu ştia încă dinainte ce va face Abraham, El vedea inima sa, gândurile sale, dar Abraham era cel care nu ştia ceea ce era mai puternic în el și trebuia ca el să o afle. De aceea Dumnezeu i-a dat aceasta încercare. Aceasta încercare nu era destinata pentru a-l lamuri pe Domnul, ci pe Abraham însuşi.

De altfel toate încercările pe care Dumnezeu ni le trimite ne servesc să ne cunoaştem. Pentru ca noi suntem cei care nu ştim până la ce punct putem fi rezistenţi, inteligenţi, puternici, buni, generoşi sau slabi, stupizi, va faceţi iluzii, vă spuneţi: „Am învins aceasta, am învins aceea, nu-l iubesc decât pe Domnul” , dar în fata celei mai mici încercări capitulaţi și nu înţelegeţi cum s-a întâmplat aceasta. Și iată ca Abraham iubea pe Domnul mai presus de toate, el ştia că din moment ce Domnul i-a dat acest fiu, Domnul putea să i-l ia.

Atunci de ce mamele nu gândesc astfel? Ele vor să-și salveze copilul abandonându-l pe Domnul; ele gândesc că este suficientă protecţia lor pentru ca el sa fie la adăpost. Dar ce protecţie îi pot ele oferi când ele însele nu sunt protejate, din moment ce ele întorc spatele marelui Protector? Ce orgoliu, ce vanitate!

Abraham care era într-adevăr un iniţiat, nu s-a revoltat împotriva ordinului Domnului, ci s-a pregătit să-și sacrifice fiul. Și cum Dumnezeu nu este un monstru sanguinar, în ultimul minut, El l-a înlocuit pe Isaac cu un berbec. Din moment ce Abraham ştia acum până unde putea să meargă iubirea sa pentru Domnul, de ce sacrificiu era el capabil, aceasta era suficient. O mamă care nu este pregătită să accepte acelaşi sacrificiu ca Abraham, în primul rând nu este o mamă inteligentă, iar în al doilea rând este prea orgolioasă. Cum îndrăzneşte ea să-și imagineze că ştie mai bine decât Domnul, dacă, copilul ei trebuie să trăiască sau să moară? Cu o concepţie atât de ordinară despre iubire, ea nu poate să-și ajute într-adevăr copilul pentru că în loc de a-și aduce copilul spre lumină, din contra, ea îl îndepărtează. În gândirea ei, iubirea pentru ea însăşi este pe primul loc, iubirea de sine este totul. Nu, iar într-o zi ea va trebui să plătească această eroare într-un mod sau altul: pentru ca ea nu si-a îndeplinit datoria. Datoria sa era de a fi în Cer și de a-și aduce copilul împreuna cu ea.

Nu trebuie niciodată să abandonaţi Cerul, pentru nimic altceva, nici pentru un copil, nici pentru o soţie, nici pentru un soţ, deoarece doar rămânând în Cer, simbolic vorbind, le puteţi face bine. Dacă voi părăsiţi lumina pentru a face plăcere nu ştiu cui, nu veţi avea nici cerul, nici pământul, adică nu-l veţi avea nici pe Dumnezeu, nici pe aceşti oameni pentru care aţi făcut

atât de mari sacrificii și voi rămâneţi singuri. Trebuie să căutaţi Cerul și veţi avea și pământul deoarece pământul urmează întotdeauna Cerului, el vine să i se supună și să-l servească.

Dacă întotdeauna sentimentalismul, ataşamentul orb sunt cele care predomină, nu numai că nu-i veţi ajuta pe ceilalţi, dar veţi suferi. Pentru a evita aceste suferinţe, va trebui să puneţi inteligenta, înţelepciunea și pe Dumnezeu pe primul loc și din acest moment tot ceea ce iubiţi vă va aparţine. Toţi copiii pe care voi îi iubiţi în mod divin sunt ai voştri și ei sunt în orice caz mai mult ai voştri decât ai mamelor lor dacă ele îi iubesc în mod stupid. Veţi spune: „dar nu este posibil! Legăturile de sânge sunt aici”. Dar aceste legături nu sunt cele mai puternice, credeţi-mă, există legături și legături.

Doar pe cei pe care îi ştiţi să-i iubiţi, fie ca sunt copii, bărbaţi sau femei, vă aparţin. În aparenta, legăturile cărnii sunt cele mai puternice, dar în realitate se întâmplă deseori ca membrii aceleiaşi familii să nu aibă nici o afinitate unii cu ceilalţi, deoarece ei aparţin la diferite familii spirituale. Voi puteţi, de exemplu, să aparţineţi fizic unei familii de țărani și spiritual unei familii de regi. Și din contra, voi puteţi fi fizic copilul unei familii regale, pe când în realitate aparţineţi unei familii de mizerabili și cerşetori.

Cum va acţiona în caz de nevoie cel care îşi iubeşte într-adevăr familia? El va avea curajul să o abandoneze un timp pentru a merge în străinătate să câştige bani. Pe când un altul, care nu are aceeaşi iubire, nu va avea curajul să plece. Deci vedeţi, în aparenta, primul si-a abandonat familia, dar pentru a o ajuta: el a mers în străinătate să câştige bani și când el

revine toţi vor fi fericiţi. Pe când cel care nu a vrut să-și părăsească familia, o lasă în sărăcie cu el împreună. Acum să traducem: adevăratul tată, adevărata mamă, îşi va abandona copilul, îşi va abandona familia și prin meditaţie, prin rugăciune, va merge „în străinătate” , adică în lumea divină unde va strânge bogăţii, iar când va reveni, toţi vor fi în opulenta; pe când cel care nu înţelege, va rămâne lângă familia sa, dar ce i-ar putea el aduce? Nu mare lucru, câteva lucruri, câteva resturi mucegăite care au rămas prin dulapuri.

Adevăratul tată, adevărata mamă, merg „în străinătate”. Cât timp? Aceasta depinde: poate o 1/2 ora, o ora... poate o zi sau trei luni, iar când revine, ei îşi revarsă toate bogăţiile. Deci, vedeţi voi, eu am argumente formidabile pe care nici toată logica voastră nu le poate zdruncina. Și dacă ele nu sunt de acord, fie ca mamele să vină să discute cu mine! Le voi spune: „voi pretindeţi că vă iubiţi copilul, dar analizaţi dacă îl iubiţi. Dacă îl iubiţi, veţi merge acolo, „în străinătate” , cel puţin zece minute, o 1/2 de ora, iar în acest moment, da, copilul vostru va fi în abundență”.

II.

Mama face totul pentru copilul său; ea îl iubeşte și zi și noapte se ocupă de el. Dar de ce acest copil rămâne un copil obişnuit, când încă el nu devine un vagabond sau un criminal? Pentru că mama nu a învăţat că ea putea să-și proiecteze iubirea spre regiunile sublime, spre a lua alte elemente de care copilul va avea nevoie mai târziu și să le infuzeze: particule care vor lucra asupra lui pentru ca el sa devină o fiinţă excepţională. Cum poate o mama să creadă, cu îngustimea mintii sale, cu ignoranta sa, cu preocupările sale prozaice, că ea va putea obţine

elementele indispensabile pentru ca mai târziu copilul său să facă minunății, să contribuie la binele societăţii și a întregii umanităţi?

Atât timp cât mama nu caută să atingă regiunile cele mai elevate pentru a atrage particule de lumină, de puritate, de eternitate, orice ar face ea, ceea ce va da copilului sau va fi întotdeauna obişnuit. Nu cantitatea elementelor este cea care contează, ci calitatea lor, iar această calitate trebuie ca ea s-o caute și s-o adauge. Este la fel ca în matematici: nici o cantitate de figuri din a doua dimensiune nu poate sa dea o figura din a treia dimensiune. Nici o cantitate de corpuri din a treia dimensiune nu poate sa fabrice un corp din a patra dimensiune. Adică, nici o cantitate de oameni obişnuiţi nu va da un geniu, nici o cantitate de genii nu va da o divinitate. Pentru a putea să pregătiţi o fiinţă divină, trebuie să adăugaţi alte elemente care nu se găsesc decât în lumea spirituală, în lumea divină. Trebuie să înţelegeţi aceasta.

Trebuie deci ca mamele să înveţe să lucreze asupra copiilor lor, ca din când în când, câteva minute, de mai multe ori pe zi, prin gândurile lor, prin rugăciunile lor, ele să se prezinte în fata lui Dumnezeu spunându-i: „Doamne, vreau ca acest copil pe care Tu mi l-ai dat să fie servitorul tău, dar pentru aceasta am nevoie de alte elemente care nu se găsesc decât lângă Tine. Acorda-mi-le, Te rog, altfel acest copil nu va da nimic bun și nu va fi avantajos nici pentru el, nici pentru Tine, nici pentru mine”. Dumnezeu se va scărpina în cap și va chema unii dintre servitorii săi cărora le va ordona să se ocupe de mamă.

Sunteţi miraţi de modul meu de a prezenta lucrurile? Dar important, este ca voi să înţelegeţi și să avansaţi; prea puţin contează că acesta este prezentat

într-un mod catolic, literar, filozofic academic sau nu. Eu aș vrea să fac totul pentru mame, le admir pentru sacrificiile de care ele sunt capabile, dar trebuie ca, conştiinţa lor să se lărgească și că ele să înveţe să lucreze pentru copiii lor cu mijloace noi, mijloace spirituale. Ele se gândesc întotdeauna că îngrijirile lor și sacrificiile lor sunt suficiente. În realitate, nimic nu este niciodată suficient; trebuie totdeauna să adăugaţi particule, forte, puteri celeste. Un copil, care este în fiecare zi hrănit și impregnat cu aceste elemente, va mira mai târziu lumea întreaga.

Veţi spune că nu este atât de uşor să mergi să te prezinţi în fata lui Dumnezeu. Dar este un mod de exprimare! Deja, legându-se prin gândire la regiunile celeste, mama atrage elemente de natura mai subtila și le proiectează asupra copilului său. S-au văzut cazuri când iubirea unei mame reuşea să smulgă un copil din ghearele morţii. Da, aceasta iubire este de o asemenea putere încât ea putea să producă transformări în copil. Gratie acestui puternic curent de iubire, multe elemente nocive erau astfel îndepărtate și copilul era salvat. Dar, evident, sunt cazuri excepţionale și fără a aştepta circumstanţe atât de dramatice, în viaţa curentă mamele au numeroase ocazii de a-și manifesta iubirea fată de copiii lor.

Dimineaţa la răsăritul soarelui, de exemplu. Eu sunt foarte mişcat să văd în fiecare dimineaţă mamele aducându-și bebeluşii pe Stâncă, aș vrea sa le dau mijloace de a face o mai bună muncă asupra lor și le voi spune deci aceasta: „în loc de a vă plimba copilul încolo și încoace pentru a-l calma, a-l adormi sau mai ştiu eu ce, aşezaţi-vă liniştită undeva și adresaţi-vă lui: „Tu, comoara mea, iubirea mea, splendoarea mea..”. și vorbindu-i astfel voi îl spălaţi în lumina. Ca Soarele, îl

penetraţi cu iubirea voastră, voi invitaţi toţi îngerii și arhanghelii prin puterea iubirii voastre. Voi spuneţi: „Doamne, vreau ca acest copil să fie servitorul Tău, ca el sa fie cel mai frumos, cel mai inteligent, cel mai radiant, cel mai luminos, cel mai sănătos” și sa vi-l imaginaţi în aceasta splendoare.

Femeia posedă o mare putere de imaginaţie, gratie căreia ea modelează copilul său și cum toate sentimentele și dorinţele sale se înregistrează în corpurile eteric, astral și mental al copilului, acţionând astfel, nu numai că mama ajuta enorm copilul în evoluţia sa, dar între ea și el se creează o legătură foarte puternică.

Una din principalele cauze ale rupturii care se vede acum între copii și părinţi, este ca părinţii nu au ştiut să influenţeze copiii lor cu propriile lor vibraţii, ei n-au ştiut sa-i impregneze cu iubirea lor, înţelepciunea lor, cu forţa lor, cu viaţa lor. Cum nu au descoperit mamele aceasta până acum? Dacă, din când în când, atunci când ei sunt bolnavi sau când ele vin să le îmbrăţişeze, ele au un pic de iubire pentru ei, dar este ineficace această iubire, deoarece este înlocuită imediat cu alte sentimente. A şti să lucrezi conştient, inteligent, oh este atât de rar! Deci, iată ce trebuie să facă mamele la răsăritul soarelui și vor fi mirate de a vedea că ele devin neobosite din cauza iubirii lor. Deoarece iubirea este cea care trezeşte, care stimulează toate celulele creierului.

Într-o altă conferinţă, în care va vorbeam de puterea gândului și a cuvântului, va explicam cum să vă influenţaţi copilul vorbindu-i când doarme în leagăn. Chiar dacă el nu aude, chiar dacă el nu înţelege, anumite legi ale universului fac ca tot ceea ce voi sunteţi pe cale să înregistraţi în el, să încolţească când

el va fi mai mare. Puteţi să-i vorbiţi de bine, de adevăr, de legi morale, cu convingerea ca aceste cuvinte ale voastre sunt înregistrate. Dealtfel, cine ştie dacă, după toate, el nu înţelege ceea ce voi spuneţi? El doar nu are încă posibilitatea de a se exprima și de a vă arata că el înţelege pentru că organele sale nu sunt încă pe de-a-ntregul formate.

Chiar un copil handicapat este în realitate un spirit tot atât de puternic, tot atât de inteligent ca și ceilalţi, dar care nu se poate manifesta, deoarece creierul său, corpul său fizic sunt deteriorate. Luaţi cel mai mare virtuoz din lume, daţi-i un pian dezacordat, oare va putea el cânta? Nu, bineînţeles; el este perfect capabil, dar pianul este într-o stare proastă. Ei bine, creierul este pianul, instrumentul prin care spiritul se manifestă; proprietarul sau poate fi un geniu, un virtuoz, dar atât timp cât instrumentul nu este acordat nu va putea cânta. Poate este la fel cu copiii; ei văd, ei înţeleg multe lucruri dar nu se pot exprima. Se relatează cazuri stupefiante și inexplicabile. Rămân încă mistere de clarificat pentru viitor. Bebeluşii, se ştiu încă atât de puţine lucruri despre ei! Uneori, se văd unii care au, timp de câteva clipe o expresie atât de inteligentă, încât rămâi înmărmurit, iar imediat după aceea ei îşi reiau fizionomia obişnuită de bebeluşi. Eu observ copiii; pentru mine sunt cărţi în care eu pot să citesc multe lucruri.

Mă adresez deci mamelor: vreţi voi într-adevăr ca, copilul vostru să devină un servitor al lui Dumnezeu, un geniu, un sfânt, un binefăcător al umanităţii, o fiinţă magnifică? Ocupaţi-vă de el, cu toata iubirea voastră. Doar iubirea poate tot. Vorbiţi-i când doarme, mângâiaţi-l blând, penetraţi-l cu toate culorile luminii: roşu, oranj, galben auriu, verde, albastru, indigo,

violet. Dar dacă voi vreţi să cunoaşteţi adevăratele culori ale luminii solare, trebuie să aveţi o prisma, deoarece nicăieri în alta parte natura nu oferă culori atât de frumoase, atât de puternice ca printr-un cristal. Voi veţi putea astfel să contemplaţi culorile îndelung și să le regăsiţi apoi prin imaginaţie. Nu lucraţi asupra copilului vostru cu orice culoare, ci doar cu culorile prismei, deoarece sunt adevăratele culori.

Încercaţi deci sa vă impregnaţi copilul cu aceste raze luminoase, să vă imaginaţi că ele trec în toate celulele corpului său. În acest moment sunteţi pe cale să repetaţi cel mai mare mister al creaţiei, acela al lui Dumnezeu Însuşi care penetrează materia pentru a o anima.

Cap. 6 - Cuvântul magic

Câte anomalii în atitudinea părinţilor față de copiii lor! Sub pretextul că un copil este prea mic pentru a înţelege ceea ce se petrece în jurul lui, ei îşi permit tot felul de cuvinte, de gesturi, de comportamente, fără a-și da seama că aceasta acţionează foarte defavorabil asupra psihismului său. Deoarece copilul este foarte vulnerabil, totul se înscrie în el și deseori anumite dereglări ce apar mai târziu vin de la scene sau conversaţii la care el a asistat când el nu era decât un bebeluș. Mulţi părinţi nu sunt destul de atenţi nici la modul în care vorbesc copiilor lor. Ei nu încetează să-i trateze drept incapabili, puturoși, idioţi, iar copiii, sugestionaţi, hipnotizaţi, devin după un timp în mod real stupizi și incapabili. Aceşti părinţi nu ştiu deci că, cuvântul este puternic, acţionează și că ceea ce spun poate avea o influentă imensă asupra copiilor lor. Părinţii sunt uneori cei care îşi ucid copiii. Pentru a-i

determina să rămână liniştiţi sau a-i obliga să-i asculte, de ce trebuie ca ei să-i ameninţe cu bau-bau, cu lupul, cu jandarmul? De ce trebuie ca la cea mai mica prostie să-i copleşească cu reproşuri și cu blesteme? Ei nu ştiu că toata viaţa lor aceşti copii se vor simţi ameninţaţi, în pericol și că ei vor deveni nevrozați.

Trebuie ca părinţii să înveţe ca de acum înainte să se servească de puterea cuvântului pentru a face bine copiilor lor și eu vă pot da o metodă. Ea este pentru mamele care au copii foarte mici. Pe timpul cât bebeluşul este adormit, mama poate să stea în apropierea patului său, sau să-l ia în braţe și să-i spunã foarte blând: „copilul meu, te iubesc mult, mă gândesc la tine, vreau ca tu sa devii mare, nobil, luminos, divin, ca tu sa fi plin de inteligentă, de forţă, de puritate, de bunătate..”. Ca ea să-i vorbească astfel de tot ceea ce ea doreşte mai bun pentru el. Se poate ca unii să găsească această metodă lipsită de sens, dar cei care cunosc marile legi ale universului mă vor aproba, deoarece ei ştiu că verbul este atotputernic. Chiar dacă pe moment copilul nu înţelege nimic, cuvintele mamei sale se vor înregistra în subconştientul său și ele vor lucra asupra lui în sensul în care ea ales să le dirijeze.

Fie ca mamele sa facă asta în fiecare zi, în fiecare seară, sau chiar pe timpul nopții. Fie ca ele să vorbească, copilului lor mângâindu-i capul cu blândeţe, menționând toate forţele, calităţile, virtuţiile pe care el le posedă și pe care le va dezvolta mai târziu. Fie ca ele să-i vorbească de viitorul sau: el va fi fericit, va fi mare, va deveni o fiinţă excepţională. Ca ele să pronunţe cuvintele cele mai poetice, cele mai minunate.

În general, se aşteaptă pentru a-i educa pe copii ca ei sa fie capabili de o anumită înţelegere intelectuală.

În acest moment li se dau explicaţii și se crede ca aceasta este educaţia. Nu, Dealtfel, explicaţiile nu au avut niciodată o mare valoare pedagogica. În pedagogie, singura metoda cu adevărat eficace, este exemplul. Arătaţi concret copiilor ceea ce ei trebuie sa facă, faceţi-o în fata lor și nu le explicaţi nimic. Arătaţi-le cum se spală, cum se curata, cum se pune în ordine, cum se pregăteşte masa. Copiii sunt mici maimuţe: de îndată ce ei vă văd făcând ceva, o vor face și ei.

Iar dacă acum cineva îmi spune: „Dar înainte de a face ceea ce mă sfătuiţi, eu vreau întâi de toate să înţeleg exact cum aceasta se petrece și care sunt procesele declanşate în domeniul eteric”. Oh la, la, dacă voi aşteptaţi să vedeţi totul și să înţelegeţi totul pentru a începe sa exersaţi, veţi aştepta secole, iar în acest timp copilul vostru va deveni un şnapan. Daţi-i drumul încă de acum, ocupaţi-vă de el, pentru ca aveţi o mare responsabilitate.

Si ceea ce este minunat, este că în momentul în care voi pronunţaţi aceste cuvinte magice pentru copilul vostru, culori ies și radiază din inima voastră, din capul vostru și chiar anumite entităţi luminoase, atrase și mișcate de toată aceasta frumuseţe, decid să rămână lângă copil pentru a lucra asupra lui. Atunci, vă implor, impuneţi un pic tăcerea intelectului vostru care este întotdeauna pe cale să obiecteze și să pună întrebări și sa credeţi în ceea ce vă spun eu astăzi; voi veţi cîştiga și mai ales copiii voştri vor cîştiga.

Oare cunoaşteţi suficient de mult toate legile lumii psihice, ale lumii spirituale, pentru a veni să vă pronunţaţi și să puneţi la îndoială tot ceea ce eu vă spun? Atât timp cât sunteţi încă ignoranţi, aveţi nevoie să credeţi și să urmaţi pe cineva care a mers mai departe decât voi pe calea cunoaşterii. Deci, ca

mamele să vorbească, copiilor lor, chiar dacă ei dorm, chiar dacă ei nu înţeleg. Unele vor spune că ele le vorbesc în gând. Dar aceasta nu ajunge, deoarece este o mare diferenţă între gând și cuvânt.

Într-o zi, mă aflam la Amsterdam unde ţineam o conferinţă la care erau în auditoriu reprezentanți ai mai multor mişcări spiritualitate. Printre alte lucruri, eu spuneam că meditaţia produce o mare acumulare de energii psihice și că multe persoane care se mulţumesc să mediteze fără a pronunţa niciodată cuvinte, simt ca aceste forte sfârşesc prin a-i perturba. De ce? Pentru ca ele nu au ştiut să le dea o ieşire, o orientare. Trebuie deci ca ele să pronunţe câteva cuvinte, pentru ca toate entităţile adunate prin meditaţie să se precipite în direcţia pe care cuvântul lor le-a indicat-o.

De ce cuvântul? Gândul singur nu este el foarte puternic? Ba da, însă gândirea fără cuvânt, este ca și cum aţi scrie pe o hârtie tot felul de promisiuni și de angajamente, dar fără a vă pune semnătura. Atât timp cât nu semnați, promisiunile nu sunt valabile. Puteţi declara, promite sau lăsa prin testament tot ceea ce doriţi, dar fără semnătura voastră nimeni nu vă va lua hârtia în considerare. În fata lumii, semnătura este cea care contează. Ei bine, pentru munca spirituală cuvântul este ca o semnătura.

Când am spus aceasta, preşedintele Societăţii Antroposofie din Olanda a exclamat: „Ah, iată ceva nou pentru noi!” El era încântat. Ei da! Sunt adevăruri pe care mulţi nu le cunosc. Cuvântul este deci foarte important. Voi puteţi gândi timp de ore întregi dacă vreţi, dar dacă doriţi să declanşaţi ceva, să daţi o impulsiune pentru ca gândirea voastră să se concretizeze aici în planul fizic, cuvântul este cel care trebuie să intervină. Gândirea este puternică în planul

psihic, dar cuvântul este puternic în planul fizic. Deci, luaţi acest adevăr și veţi obţine mari rezultate. Doar că, bineînţeles, nu pronunţaţi cuvinte fără să fi format în prealabil în voi, un gând viu susţinut printr-un sentiment puternic, altfel cuvintele voastre vor rămâne vide, găunoase, fără forţă și nu vor produce nici un rezultat.

Chiar și copiii care mă ascultă, aici, înregistrează totdeauna puţin din ceea ce eu spun. Mai târziu, tot ceea ce ei vor fi înregistrat astfel fără a înţelege, va apare în conştiinţa lor și în acest moment ei vor putea profita; ei se vor servi și vor reuşi mult mai bine decât copiii care au fost îndepărtaţi de anumite preocupări sub pretextul că acestea nu erau încă pentru vârsta lor.

Este valabil și pentru copiii ai căror părinţi îi aduc în fiecare dimineaţă pe Stâncă pentru a asista la răsăritul soarelui. Puteţi gândi că ar fi preferabil pentru aceşti copii să rămână linIştiţi în pat. Ei nu, deoarece chiar dacă ei adorm pe Stâncă, ei se impregnează cu această ambiantă de rugăciune, de meditaţie, de contemplaţie; ei primesc razele soarelui care sunt spirite conştiente și aceste raze lucrează asupra corpului lor eteric și lasă urme. Câţiva ani după aceea, dacă anumiţi camarazi vor încerca să-i antreneze în comiterea unor acte reprobabile, aceşti copii vor simţi în ei o forţă, o rezistentă care îi va menţine pe drumul purităţii, al luminii, al înţelepciunii. Chiar dacă ei nu ştiu originea, aceasta influentă rămâne atât de înrădăcinată în ei și vor fi obligaţi sa o constate. Iată de ce educaţia trebuie să se facă înainte chiar ca înţelegerea să apară la copil.

Eu am mers de altfel mult mai departe, spunând că după naştere este deja prea târziu pentru a începe

educaţia copilului. Da, deja din acest moment părinţii nu mai au nici o putere să influenţeze copilul. Ei trebuie să se apuce înainte de naştere și chiar înainte de concepţie. Din acel moment începe veritabila educaţie, cea care este puternică, eficace, reală, indestructibilă.

Pedagogia mea este nouă, o ştiu, bizară chiar, dar ea dă rezultate. Când un copil mănâncă, el nu înţelege încă toate energiile pe care hrana i le va aduce și cum aceste energii vor contribui la dezvoltarea sa fizică, morală, intelectuală, dar nu se aşteaptă ca, copilul să înţeleagă pentru a i se da de mâncare. Ei bine, nu trebuie nici să aşteptaţi ca el să înţeleagă pentru a introduce în el elemente divine. Dacă ar trebui să aşteptaţi ca, copiii să înţeleagă viaţa spirituală pentru a le-o da lor, ei bine, vor fi repede morţi, din punct de vedere spiritual morţi. Și este ceea ce se întâmplă deseori. Se aşteaptă ca, copiii să aibă vârsta de a primi o educaţie spirituală și în această aşteptare, sunt lăsaţi să se înglodeze în viaţa mediocră încât atunci când vreţi să-i redresaţi este mult prea târziu, nu mai este nimic de făcut.

Cap. 7 - Nu lăsaţi niciodată un copil inactiv

Voi aţi văzut cum copiii erau mândri de a fi cântat! Pentru ei era serios. Oh! la, la, ei au făcut ceva care contează! Toata viaţa lor ei îşi vor aminti că au cântat în fața unui public. Pentru voi, poate, nu înseamnă nimic, dar pentru ei este un eveniment; dacă voi întrați în inima acestor copii veţi vedea ca este un eveniment. Acum, voi trebuie să-i încurajaţi, să le spuneţi ca a fost magnific, că noi avem nevoie să-i ascultam și că ei trebuie să înveţe încă alte cântece.

Trebuie să treziţi la copii dorinţa de a se arăta cei mai capabili posibil într-o activitate sau alta. Este cel mai bun mijloc de a-i împiedica sa facă prostii și de a-și pierde timpul lor în dreapta și stânga. Nu trebuie niciodată să lăsaţi un copil inactiv. Deseori pentru a-i cere unui copil sa rămână liniştit, îi spuneţi: „fii cuminte”. De ce se confundă înţelepciunea cu imobilitatea? A nu se mişca, a nu face nimic, aceasta este înţelepciune? Să nu vă miraţi dacă, copilul după aceea detestă înţelepciunea, deoarece în capul său ea este legată la imobilitate, iar el este atât de dinamic! De altfel, este mai bine să nu-i cereţi unui copil să nu se mişte, ci totdeauna să-i daţi ceva de făcut pentru a-l ocupa.

De aceea, părinţii trebuie să accepte ca, copiii lor sa sufere puţin pentru a face ceea ce li se cere la scoală sau în alta parte. Copiii au atâtea resurse, o asemenea rezistentă, încât uită imediat acest efort. Cu fiecare efort caracterul lor este cel care se formează și aceasta trebuie să-i bucure pe tati și pe mame. Dar dacă din contră, ei spun: „Oh, sărmanul, nu trebuie să-l obosim” pentru a-i evita câteva mici eforturi, ei îl vor face slab, leneş, incapabil, egoist. Iată iubirea și pedagogia adulţilor! Priviţi, oare copiii care urcă pe Stâncă pentru a asista la răsăritul soarelui sunt de plâns? Sunt ei nefericiţi de a nu fi rămas în patul lor? Nu, ei sunt fericiţi, priviţi-i! Părinţii trebuie să-și dea seama că deseori ei sunt cei care, sub pretextul de a nu-i supraîncărca, îşi menţin copiii în slăbiciune. Ei trebuie să-și schimbe atitudinea, altfel ei vor fi cei care vor suferi toată viaţa de a fi făcut din copiii lor fiinţe egoiste și capricioase.

Cunosc mulţi care au comis aceasta eroare și care acum îşi smulg părul din cap. Eu le spun: „Este din vina

voastră. Foarte devreme trebuia să-i învăţăţi pe copiii voştri sa va ajute, să spele câteva farfurii, să pună masa, să execute unele sarcini uşoare”. Evident majoritatea muncilor sunt prea dificile pentru cei foarte mici, ei nu au nici forţa, nici abilitatea suficientă, dar puteţi sa faceţi în fata lor spunîndu-le: „mai târziu tu o vei face”. În aşteptare, sunt multe mici servicii pe care pot deja sa le facă. Numai ca părinţii nu le dau nimic de făcut, pentru că este mai uşor pentru ei de a executa rapid anumite munci, decât a le arăta copiilor cum să le execute și a-i supraveghea pe timpul cât o fac. Dar nu este o bună metodă de educare, deoarece mai târziu copiii nu mai vor să facă ceea ce ar fi trebuit să înveţe atunci când erau mici: facultăţile lor nu au fost exersate destul de devreme. În acest moment părinţii vor putea spune: „leneșule, du-te să faci asta, du-te să faci aia, ai grija să înveţi”... dar copilul nu va voi deoarece este prea târziu.

Exista obiceiuri bune care trebuie inoculate copiilor când ei sunt încă foarte tineri, deoarece aceste obiceiuri nu îi vor mai părăsi. Odată, am întâlnit un om care a făcut mai multe zile de închisoare pentru furt și el mi-a mărturisit că, chiar în închisoare, el îşi făcea dimineaţa și seara rugăciunea. Era un obicei pe care tatăl său i l-a dat când era mic și nu se mai putea debarasa de el. Eu i-am spus: „Dar atunci, vă rugaţi dimineaţa și seara și continuaţi să furaţi? - Ah, asta este altceva”. Pentru el, a se ruga și a fura nu erau lucruri incompatibile. Evident, ar fi fost preferabil ca tatăl sau să-i dea și obiceiul de a nu fura!

Nu vă daţi seama ce este forţa obiceiului. Dacă un copil este obişnuit ca părinţii săi sa cedeze capriciilor sale, s-a terminat; mai târziu, chiar când nu va avea dreptate și când va fi conştient ca nu are dreptate, el

va continua să vrea să i se cedeze. Iar în acest moment va fi prea târziu pentru a-l schimba. Un copil care a fost răsfățat, alintat, râzgâiat vă va cere să aveţi întotdeauna această atitudine fată de el. Din nefericire nu va exista în acel moment decât o forţă capabilă să-l educe: viaţa, pentru că viaţa este neîndurătoare. Atunci copilul va suferi și se va corecta. Dar ce suferinţe inutile părinţii au pregătit copiilor lor neştiind să se opună capriciilor lor!

De aceea eu le spun deseori părinţilor: „Atenţie, atenţie, bunătatea voastră nu este în realitate decât slăbiciune, ignoranta... Mai târziu veţi plânge pentru ca voi veţi fi primele victime ale bunătăţii voastre stupide". Câţi părinţi nu au venit să mi se plângă de atitudinea copiilor lor! Eram obligat să le spun că ei erau vinovații și evident ei nu mă înţelegeau. Nu trebuie sa fiţi slabi cu copiii, pentru că după aceea abuzează ei și nu este din vina lor. Dacă nimeni nu arată unui copil că există reguli de respectat și dacă, foarte tânăr deja el are impresia că totul se poate inclina în fata capriciilor sale, cum vreţi voi ca apoi el să-l asculte pe cel care îi face o mică observaţie? El nu va asculta și este normal. El va dori să înfrunte totul, să spargă totul, să se piardă chiar cu condiţia să nu cedeze. Pentru că astfel el a fost obişnuit și deci nu este vina sa.

Deci, când părinţii îşi dau seama că proasta lor educaţie a stricat caracterul copilului lor, nu le mai rămâne decât să roage Cerul, spiritele înţelepciunii, pentru ca ele să-i dea o lecţie care să-l determine să reflecteze. Copilul va plânge un pic, voi îl veţi consola, dar el va înţelege și astfel, după câteva bune mici lecţii el va fi salvat. Am observat cu atenţie și am văzut deseori cum bunătatea, bunătatea stupidă este cea

care încurajează viciile. Este minunată bunătatea, dar cu condiţia ca ea să fie pusă în serviciul înţelepciunii.

Într-o zi mă aflam într-o familie de oameni bogaţi și bine plasaţi în societate. Ei erau foarte preocupaţi din cauza fiului lor unic, care nu le făcea decât probleme. Ei îl răsfățau, îi dădeau mulţi bani și el, evident, se amuza și îşi neglija studiile. Am vrut să-i ajut, atunci eu le-am spus: „Vreţi să vă salvaţi fiul? Mai întâi trebuie să înţelegeţi că el nu este dotat pentru studii. Dacă aș fi în locul vostru, l-aș trimite ca ucenic într-un garaj, la un patron exigent care l-ar obliga să lucreze și aș înceta să-i dau bani, deoarece aceasta uşurinţă nu dezvolta decât latura sa rea”. Le-am explicat îndelung toate acestea, dar ei nu m-au înţeles; ei erau chiar foarte nemulţumiţi de sfatul meu, deoarece se simţeau umiliţi la ideea că eu voiam sa fac din fiul lor un muncitor, pe când ei sperau pentru el o situaţie strălucită. Ei nu m-au ascultat deci și au continuat să-și trimită fiul în cele mai bune scoli din Franţa și străinătate, să-i dea cei mai buni profesori și mai ales au continuat să-l răsfețe cu bani și cu cadouri. Câţiva ani după aceea, situaţia devenise atât de catastrofică încât ei si-au amintit de sfatul meu privitor la garaj. Dar și aici, ce surpriză pentru mine! Eu le-am spus să-și trimită fiul în ucenicie la un garajist, iar ei i-au cumpărat garajul cel mai mare, cel mai modern și cel mai scump pe care l-au putut găsi. Evident, nimic nu pregătea acest băiat să fie patronul unui asemenea garaj. Și s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple: puţin timp după aceea el a dat faliment și ei au pierdut sume enorme. Nu va voi mai povesti urmarea acestei istorii dar iată părinţi care au fost cauza nenorocirii fiului lor, din cauza slăbiciunii și iubirii lor stupide.

Astăzi, părinţii nu mai îndrăznesc sa utilizeze metode care călesc caracterul copiilor. Ei spun: „Ah, ei nu trebuie să sufere, ei trebuie să aibă tot ceea ce vor”. Ei bine, ei îşi strica copiii cu aceasta slăbiciune. Într-o buna zi nu vor mai putea obţine nimic de la ei, ei vor avea în fata lor călăi care îi vor călca în picioare și vor primi lecţii usturătoare din cauza proastei lor pedagogii. Dar părinţii nu mă cred, ei gândesc că eu sunt crud. Eu nu sunt crud, eu cunosc câteva mici legi, care sunt mari legi.

În trecut, mulţi oameni îşi creşteau astfel copiii, chiar și regii, deoarece regii aveau totdeauna în palatul lor înţelepţi, care îi sfătuiau. Și iată de exemplu sfatul pe care puteau să-l dea aceşti înţelepţi: „Maiestate, aveţi un fiu care este destinat să domnească. Dar va fi el drept, va fi el cinstit, imparţial? Iată ceea ce ar trebui să faceţi: înainte ca fiul dumneavoastră să ştie că este un print și viitorul moştenitor al tronului, trimiteţi-l să trăiască într-o familie săracă pentru ca el să vadă cum oamenii suferă și luptă pentru a câştiga cea mai mică bucăţică de pâine. Când el va reveni și va urca pe tron, va guverna cu dreptate, clementă și milă”. Iar anumiţi regi urmau aceste sfaturi.

În zilele noastre, familiile bogate nu vor să-și mai trimită copiii la un mic patron, în condiţii dure și dificile, unde ei pot primi chiar câteva lovituri. Îi vor trimite în marile capitale, sau în Elveția, în pensiunile cele mai renumite, unde aceştia vor frecventa prinţi, vor juca tenis și vor face schi, natație, etc. Și când va ieşi de acolo, acest fiu iubit va fi învelit în puf. Iată pedagogia oamenilor foarte bogaţi și foarte „inteligenţi” !

De altfel, un tată care este foarte bogat nu trebuie să o arate copiilor săi deoarece ei vor tine prea mult

cont de viitoarea moştenire și nu vor face nici un efort pentru a munci și a învăţa să se descurce singuri; ei vor crede că toate capriciile și plăcerile le sunt permise, ei vor deveni leneşi, iar aceasta este cea mai rea dintre educaţii. Părinţii să-i lase deci cât mai mult timp posibil pe copiii lor în ignoranta bogăţiilor care îi aşteaptă. Când aceştia vor fi luat obiceiuri bune de muncă, de stăpânire de sine, atunci da, părinţii vor putea să le vorbească de bogăţia pe care o vor moşteni mai târziu, dar nu înainte. Este de altfel ceea ce face Dumnezeu cu noi toţi.

Dumnezeu este cel mai mare educator, cel mai mare pedagog. El nu ne arată imediat moştenirea care ne aşteaptă acolo sus, în băncile celeste. Atunci, cum noi ne credem săraci și mizerabili, noi muncim, noi ne chinuim și în fine, când cu strigăte și lacrimi am reuşit să ne facem demni de moştenirea noastră. El ne arată toate comorile adunate pentru noi. În acel moment, noi înţelegem înţelepciunea Eternului, care nu ne-a dezvăluit nimic dinainte. Iniţiaţii, care vor să lucreze ca Dumnezeu, ascund și ei multe lucruri în interesul discipolilor lor, pentru ca ei să se dezvolte bine.

Părinţii care vor să-și vadă copiii asumându-și mai târziu mari responsabilităţi trebuie sa le dea o educaţie care să-i facă să cunoască dificultăţile vieţii, altfel, cum ar înţelege ei chinul muncitorilor lor, soldaților lor, al subordonaților lor? Cei care au plecat dintr-un mediu foarte sărac și s-au ridicat prin munca lor, sunt fiinţe înţelegătoare și compătimitoare față de suferinţa altuia, pentru că au suferit ei înşişi. Pe când ceilalţi vor spune ca regina Maria Antoaneta: „Ei nu au pâine? Dar atunci, să mănânce cozonac!” Ea nu putea să înţeleagă.

Cap. 8 - Pregătiţi copiii pentru viitoarea lor viaţă de adulţi

Eu ştiu prea bine că problemele filozofice nu sunt chiar potrivite vârstei copiilor și adolescenţilor care sunt aici și că ei sunt mai degrabă interesaţi de tot felul de amuzamente și distracţii. Dar cu toate acestea, rămânând printre adulţi, care fac tot posibilul de a trăi după regulile Învăţământului, chiar dacă ei nu înţeleg încă profunzimea și sensul, totul se înregistrează în ei. Iar când, mai târziu, se vor găsi în fața unor grave probleme de rezolvat, ei vor şti să acţioneze și să se dirijeze mai bine decât ceilalţi, pentru că au primit aici o impulsiune spre bine; prea puţin contează ca nu au simţit nimic pe moment, ceea ce ei au văzut și auzit va continua să-i influenţeze toată viaţa lor. Iată de ce tinerii trebuie să participe la munca noastră.

Chiar dacă aveţi impresia că ei sunt prea tineri, trebuie să pregătiţi copiii pentru viaţa pe care o vor duce mai târziu și este deci preferabil pentru aprofundarea înţelegerii lor ca ei sa poată să arunce o privire în lumea adulţilor. De altfel, priviţi: ce face o mică fetită? Instinctiv ea cere să aibe păpuși pe care le leagănă, le hrăneşte, le spală. Aceasta ocupație este o pregătire pentru rolul său de viitoare mamă. Există deci ceva în ea care o împinge să exploreze deja terenul pentru viitor. Trebuie să reflectaţi la toate acestea.

Se aduc copiii la biserică unde totuşi ei nu pot înţelege mare lucru din ceea ce se petrece. Dar solemnitatea ceremoniei, reculegerea adulţilor produc în sufletul lor impresii care vor fi aprofundate mai târziu. Iar alţii, din cauza morţii unui părinte sau unui prieten asistă la o înmormântare unde ei încep să se

întrebe ce este o dispariţie. Moartea este un eveniment cu care ei vor fi în mod obligatoriu confruntați mai târziu și este util pentru ei de a fi pregătiţi. Astfel este pentru tot în viaţa. Fiecare copil este într-o anumită măsura obligat să anticipeze evenimente care nu sunt încă pentru vârsta sa și pentru aceasta el trebuie să beneficieze de experienţa adulţilor.

Să luam încă un exemplu foarte simplu: un student în chimie începe prin a studia tot ceea ce a fost descoperit în aceasta ştiinţă până astăzi; iar dacă el este capabil va adăuga propriile sale descoperiri. Dar el începe prin a se apleca asupra experienţelor și descoperirilor altora, el nu decide să le ignore pentru a găsi el însuşi totul, iar la capătul a 20 sau 30 de ani de cercetare să sfârşească prin a descoperi (dacă încă o descoperă!) că o molecula de apă este compusă dintr-un atom de oxigen și doi atomi de hidrogen. El acceptă aceasta noţiune și este mai înţelept, aceasta îi permite să câştige timp.

Dacă obişnuiţi un copil să participe la viaţa adulţilor, în clipa în care va trebui să facă fata el însuşi la anumite evenimente el va fi deja pregătit deoarece îşi va aminti și va imita ceea ce a văzut făcându-se. De aceea este foarte util ca tineretul să nu fie limitat la activităţile care se cred a fi de vârsta lui. Într-o zi, vorbeam mamei a două tinere fete încântătoare în vârstă de l5 ani. Eu îi spuneam: „Le-ar face bine fiicelor dvs. să vină la Fraternitate pentru a asculta adevăruri care le vor ajuta mai târziu în viată. Și ştiţi voi ce mi-a răspuns ea? „Oh, nu, ele sunt prea tinere, la vârsta lor trebuie ca ele să se amuze: lor le plac balurile, petrecerile, ele vor avea destul timp pentru a se gândi la lucruri serioase!” Ei bine, iată o mamă care pregătea catastrofe pentru copiii săi.

Bineînţeles, trebuie să lăsaţi tineretul să danseze, eu nu sunt împotriva dansului, dar trebuie să-l obişnuiţi să aibă și preocupări de alt ordin. Natura umană nu este făcută doar pentru muncă, efort, reflecţie, este de la sine înţeles; și chiar iniţiaţii au fost cei care, în trecut au instituit sărbători unde poporul, prin cântece, dansuri, deghizări, putea să dea o cale de ieşire tuturor acestor forțe care comprimă munca și grijile vieţii cotidiene. Dar a se gândi că esenţialul este de a se amuza și distra, înseamnă într-adevăr a-și rata existenta.

Eu nu sunt împotriva unei mame care vrea ca fiica ei să se amuze. Și eu mă amuz, eu nu mă gândesc decât sa mă amuz, ce credeţi voi? Dar exista amuzamente și amuzamente și trebuie să vedeţi pericolul amuzamentelor care nu sunt echilibrate prin reflecţie. Foarte repede această fiică pe care mama să o trimite să se amuze, va fi murdărită și mâncată de prima haimana venită și nu numai că ea îşi va pierde șarmul și prospeţimea, dar ea îşi va pierde și luciditatea și va merge foarte repede să îngroașe lumea tuturor acestor femei care traversează existenta fără a şti niciodată unde ele se afla.

Nu va gândiţi ca eu sunt limitat. Nu exista om mai larg decât mine. Eu vreau doar ca toţi băieţii și fetele să petreacă, să cânte și să danseze, dar în acelaşi timp ca ei să accepte să studieze ştiinţa Iniţiaţilor, ca ei să înveţe să se lege la forţele nobile și însuflețitoare ale naturii. În acest moment ei vor deveni fiinţe formidabile, capabile de a acţiona benefic pentru familia lor, tara lor și chiar pentru lumea întreaga.

Deci iată, au fost câteva cuvinte pentru a vă spune că nu trebuie să lăsaţi tineretul să caute în mod unic ceea ce-i place lui, ceea ce-i este agreabil, la gradul la

care el a ajuns, ci să vizați un pic mai departe și să anticipați viitorul. Oh! Eu ştiu bine, mulţi copii anticipează, dar nu aşa cum ar trebui. De exemplu, o mică fată delicată, graţioasă, vrea sa devină ca mătuşa ei pentru ca are buzele și unghiile vopsite, iar degetele pline de inele; iar un mic băiat vrea să devină ca bunicul său din cauza pipei sale și a marilor sale mustăți. Tinerii anticipează deci deseori fără a o şti, dar ei sunt prea grăbiţi de a deveni bătrâni, de a avea aerul important, blazat. Să nu se grăbească, Dumnezeule, aceasta va veni chiar fără voia lor. Dacă exista un lucru absolut cert, este ca ei vor îmbătrâni, nimic nu va putea împiedica aceasta.

Deci, tineretul să încerce să rămână tânăr cât mai mult timp posibil! Eu vreau sa spun tânăr în inima sa: spontan, simplu, surâzător. Eu, eu prefer să rămân copil, din toate forţele mele eu menţin în mine spiritul copilăriei. Tinerii vor să devină bătrâni, iar eu vreau sa prelungesc tinereţea, pentru că tinereţea a trecut atât de repede! Este de altfel ca primăvara... Atât de efemera!

Cap. 9 - Păstraţi simţul fantasticului la copil

Priviţi aceşti copii care mă ascultă: dacă aţi şti cum ei îmi înţeleg cuvintele! Fața lor vibrează. În momentul în care trebuie sa râdă, ei râd; în momentul în care ei trebuie să gândească ei gândesc. Ei reacţionează într-un mod magnific. Am aici un auditoriu care vă depăşeşte. Numai Dumnezeu ştie ce se petrece în micile lor capete, cum văd și înţeleg ei lucrurile! Poate ei găsesc adevărul de prima dată, pe când vouă, vă vor

trebui încă ani de zile. Da, eu sunt sigur că ei văd adevărul mai rapid și mai bine decât adulţii.

În replicile copiilor există multe lucruri pe care adulţii le găsesc absurde, deoarece ei nu le înţeleg. De câte ori nu am fost stupefiat în fata profunzimii anumitor reflecţii ale lor. Aceasta pentru că ei sunt încă simpli, naturali și apropiaţi de regiunile celeste de unde au coborât. Mai târziu, familia, societatea reuşesc să le inoculeze propriul lor mod de a vedea lucrurile și de raționament, iar copiii sfârşesc prin a accepta aceste puncte de vedere eronate. Da, adulţii nu fac deseori decât să deformeze copiii.

Când copiii sunt foarte mici, ei au un simt înnăscut al supranaturalului, ei cred că totul este viu, ca totul este inteligent: ei vorbesc insectelor, pietrelor, plantelor, animalelor. Când ei se lovesc de o piatră, ei îi dau o lovitură de picior adresându-i reproşuri deoarece ei gândesc că piatra i-a lovit în mod intenţionat! Iar când li se povestesc povestiri cu zâne, uriaşi și animale extraordinare, ei cred, este formidabil! Câţiva ani mai târziu, ei pierd acest simt al fantasticului, pentru că adulţii îşi bat joc de credulitatea lor și chiar dacă ei nu-și bat joc, atitudinea lor materialistă și grosieră sfârşeşte prin a se repercuta și asupra lor. Iar odată ce copiii au pierdut acest simt al minunatului, ei au pierdut într-adevăr esenţialul. Deoarece nu trebuie să vă imaginaţi că este o mare dovadă de superioritate, din partea adulţilor, de a crede că universul nu are nici suflet, nici inteligentă, că omul este singura fiinţă vie și gânditoare din creaţie.

Toată natura este vie, inteligentă și populată de creaturi vii și inteligente, iar unele mult mai inteligente decât omul. Din ziua în care omul neagă această viată și această inteligentă, în el moartea începe să se

instaleze. Dacă voi credeţi că totul este mort în jurul vostru, moartea se instalează în voi, nu uitaţi niciodată aceasta. Dar să credeţi că totul este inteligent și viu și veţi mări în voi inteligenta și viaţa.

Iată un adevăr asupra căruia psihologii și pedagogii trebuie să se oprească, pentru că ei nu au studiat încă consecinţele magice ale unui simplu gând. Dacă voi credeţi că toţi oamenii de pe Pământ sunt răi, urâţi, depravați, criminali, este foarte rău, deoarece nu numai că aceasta se reflectă asupra voastră, dar mai devreme sau mai târziu veţi deveni ca ei. Iar dacă voi credeţi că lumina, frumuseţea, splendoarea, grandoarea domnesc peste tot, voi lucraţi asupra voastră înşivă și deveniţi din zi în zi mai frumoşi, mai nobili, mai expresivi.

Nu ucideţi deci niciodată simţul fantasticului la copii. Cultivaţi-l chiar, pentru ca ei să se hrănească din el toată viaţa lor. Și tocmai poveştile păstrează viu în ei simţul lumii invizibile și al fiinţelor care o locuiesc.

În copilăria mea, am cunoscut printre membrii familiei noastre anumite persoane foarte vârstnice ale căror cuvinte erau întotdeauna pline de o mare înţelepciune. Ele nu aveau nici o instruire, majoritatea nu au fost nici măcar la scoală (într-un mic sat pierdut din Macedonia, acum mai mult de un secol, asta nu este de mirare) dar toata atitudinea lor era de o asemenea demnitate, de o asemenea stăpânire, încât eu admiram aceste fiinţe, ele erau pentru mine modele. Când ei veneau să ne facă vizite acasă (aveam şase sau şapte ani), cu ce fericire și cu ce bucurie îi primeam, cu ce atenţie îi ascultam! Eu le ceream totdeauna să-mi spună povesti. Era mai ales unul care se numea Mikhael și care mă impresiona mult. El era foarte înţelept. Când vorbea, el îşi măsura

întotdeauna cuvintele și gesturile. Ca și bunica mea, îmi povestea istorii extraordinare unde se derulau lupte între bine și rău, lumina și tenebre, magicieni albi și vrăjitori și întotdeauna binele era cel care sfârşea prin a învinge. Toată viaţa mea după aceea, am simţit că, cu aceste povesti bunica mea și el mi-au dat o impulsiune spre bine, spre lumină, dorinţa spre a face să triumfe întotdeauna lumina.

Eu îmi dau seama acum că trebuie să aud aceste povestiri, pentru că ele au lăsat o amprentă profundă în mine. Tot ceea ce am învăţat din cărţi și la universitate s-a şters, singurele care au rămas au fost aceste povesti în care lumina sfârşea întotdeauna prin a învinge tenebrele.

Părinţii, rudele apropiate influenţează mult copiii. De aceea nu lăsaţi copiii voştri să frecventeze oameni care îi vor împinge pe o cale îndoielnică, povestindu-le orice. La această vârstă, ceea ce ei văd, ceea ce aud, se imprimă în el și ei vor fi influenţaţi pentru toată viaţa. Trebuie deci să vegheaţi asupra copiilor voştri. Alegeţi-le chiar și camarazii, dacă este posibil: încercaţi totdeauna să ştiţi ce băiat, ce fată, copiii voştri sunt pe cale să frecventeze. Deoarece și voi, dacă vă uitaţi în urma, veţi găsi în copilăria voastră raţiuni ale gusturilor voastre, ale tendinţelor, comportamentelor voastre actuale.

Copilăria este cea care determină întreaga viată. Amprentele primite pe timpul copilăriei nu se şterg niciodată. De aceea responsabilitatea adulţilor este imensă. Dacă influenţează un copil prin vulgaritate și urâţenie, el va rămâne marcat pentru totdeauna. Ei trebuie deci să se supravegheze și să tremure de frică de a le da o proastă orientare în viată.

Acum, să mă înţelegeţi bine. Trebuie să cunoaşteţi și anumite legi ale psihologiei iniţiatice. Eu nu spun că trebuie să creşteţi un copil în mod unic într-un climat de vis, de poezie, ireal și imaginar. Ar fi și un mare pericol pentru el. Fiecare metodă are întotdeauna o parte bună și o parte rea și trebuie să ştiţi când și cum să o aplicaţi. Părinţii, pedagogii trebuie să trezească intelectul copilului și simţul său practic, să-l înveţe să se descurce în planul material și să-l pregătească pentru a face fată mai târziu realităţilor vieţii, dar ei nu trebuie să ucidă gustul său pentru fantastic și sensibilitatea sa fată de lumea invizibilă. Ei pot să-i vorbească de spiritele naturii: spiritele pământului (gnomii), spiritele apei (ondinele), spiritele aerului (silfe), spiritele focului (salamandrele) și de munca pe care ele o fac în univers. Dar mai ales ei trebuie să-i dea simţul lumii divine și pentru aceasta ei pot începe prin a-i vorbi despre Arborele vieţii, de ierarhiile celeste.

Bineînţeles, trebuie să vă coborâţi la nivelul copilului. Nu se pune problema de a-i enumera toate numele cabalistice ale Arborelui sefirotic, dar este posibil să-l faceţi să înţeleagă noţiunea de ierarhie, spunîndu-i: „Iată, tu ştii că deasupra animalelor, există oamenii, care sunt mai inteligenţi” și îi explicaţi de ce. „Iar printre oameni, unii dintre ei îi depăşesc pe alţii: ei sunt mai buni sau mai înţelepţi”. Copilul recunoaşte că este adevărat. „Acum, de ce nu ar exista și alte fiinţe care îi depăşesc chiar pe oamenii cei mai buni și mai înţelepţi?” Copilul acceptă și astfel el începe să aibe noţiuni de existenta Îngerilor, Arhanghelilor și a tuturor entităţilor ierarhiilor spirituale. Un copil care va fi educat astfel va păstra întotdeauna conştiinţa unei

lumi superioare în înţelepciune și lumină și dorinţa de a tinde spre această lume.

Omul care neagă existenta lumilor și entităţilor care îl depăşesc se limitează și se întunecă. Dacă mulţi oameni nu avansează, nu evoluează, este pentru că ei ignoră sau nu vor sa admită că deasupra oamenilor există această ierarhie sublimă, a Îngerilor, a Arhanghelilor până la Tronul lui Dumnezeu. Și de aici ei nu au nici un scop, nici un ideal foarte elevat de care să se agațe pentru a capta energii de un ordin superior. Bineînţeles, ei trăiesc, ei se descurcă, dar din punct de vedere spiritual ei nu avansează, ei nu acceptă nici măcar idea existentei Maeştrilor pentru a-i instrui, iar unii sunt chiar morţi, morţi spiritual. Pe când cei care acceptă în mod conştient existenta acestor ierarhii spirituale au un scop superior și acesta le da un elan pentru a întreprinde mari realizări.

Cap. 10 - O iubire fără slăbiciune

Lectura gândului zilei:

„Tatăl și mama nu trebuie niciodată să cedeze capriciilor copilului lor. Ei trebuie să fie tandri, plini de iubire, dar inflexibili. Când au dat un ordin copilului, ei trebuie să pretindă ca el să asculte. Anumite mame cedează în fata copilului pentru că el plânge și ele nu vor să-i facă rău. Iată o înduioșare stupidă, deoarece mai târziu, copilul, prost obişnuit, se vă urcă în capul părinţilor săi. Mama trebuie să rămână plină de blândeţe, să nu se înfurie, să nu bată copilul, dar nici să nu cedeze, exact ca și natura pe care nici o dorinţa sau capriciu uman nu o pot face să cedeze.

Dacă, copilul pune degetul în foc sau pe gheata, legile căldurii și ale frigului nu se modifică pentru a-l

cruța. Natura asistă impasibilă la actele copilului, de aceea el învaţă să o respecte. Pentru copil, mama reprezintă natura iar dacă ea nu o reprezintă corect, copilul va ignora că există limite care nu trebuie depăşite și el va fi pierdut. Deseori din cauza slăbiciunii mamei lor anumiţi copii devin mai târziu adevăraţi călăi”.

Da, deseori iubirea prost luminata a părinţilor este cea care face nefericirea unei familii, pentru ca ei nu au ştiut sa arate copiilor lor ca exista legi în fața cărora toată lumea este obligată să se supună, atât părinţii cât și copiii. Un copil care a fost lăsat să facă totul, nu va şti niciodată ceea ce este bun și ceea ce este rău și nu va fi din vina sa, a fost prost obişnuit. Încă de mic, copilul trebuie să înceapă să înveţe că există legi și că părinţii lui sunt cei care trebuie să-l înveţe. „Da, dar sârmanul, dacă plânge?..”. Ei bine, să plângă!

De îndată ce copilul plânge, mama cedează pentru că micul scump să nu fie nefericit. Atunci, s-a terminat, ea va ceda toata viaţa sa, ea va deveni sclava, copilul sau se va purta rău cu ea și ea va fi cea care va suferi pentru ca a confundat iubirea cu slăbiciunea. Copilul plânge? Lăsaţi-l să plângă, aceasta îi exersează plămânii și în tot acest timp el înţelege ca exista reguli de respectat și de aplicat. Dacă la prima lacrimă voi reveniţi asupra deciziei voastre, copilul va continua totdeauna să utilizeze plânsul pentru a vă face să cedaţi și să-și satisfacă toate capriciile. Ştiţi voi că, copilul este mai inteligent și mai viclean decât mama sa? El ştie să se servească de lacrimi pentru a o obliga să cedeze și după aceea se va urca pe capul ei pentru a face pipi… În fine, ce vreţi, astfel și mamele îşi învaţă lecţia!

Părinţii nu trebuie să aştepte pentru a face un copil să înţeleagă că ei nu vor ceda în fața capriciilor sale, altfel, ziua în care ei se vor decide să reacţioneze, va fi prea târziu. Când ei îşi dau seama de gravitatea situaţiei anumiţi părinţi devin dintr-o data inflexibili și atunci, ce lupta! Ei lovesc chiar copilul, dar nu pot obţine nimic deoarece au întârziat prea mult. Atunci când el este foarte mic ei trebuie să arate fermitate, trebuie ca părinţii să ajungă să învingă această slăbiciune de a vrea să facă plăcere copilului pentru ca el este mic, deoarece ei trezesc astfel tendinţe rele în inima și în sufletul sau. Din contra, tocmai pentru ca este mic, el va accepta constrângerile, observaţiile, ordinele. Iar mai târziu, când va înţelege, îşi va iubi părinţii și le va fi recunoscător de a-l fi scutit astfel de mari suferinţe.

Anumiţi părinţi nu ştiu ce sa facă pentru a place copiilor lor pentru a-i amuza iar rezultatul acestei dorinţe atât de exagerate de a place copiilor are consecinţe catastrofale. Să luăm doar problema jucăriilor. Ce jucării se fabrică pentru a-i amuza pe copii? Revolvere, tancuri, tunuri, arme de toate felurile. S-a mers chiar până la a se vinde ghilotine în miniatură. Iar părinţii, ce fac ei? În loc să se unească pentru a protesta și a face să se interzică acest gen de jucării, ei chiar le și cumpăra. Iată cum se pregătesc mici golani. Ce stupiditate, ce ignoranta! Cum nu s-a gândit nimeni ca aceste jocuri vor avea repercursiuni asupra comportamentului și mentalităţii copiilor? Dacă unii dintre ei devin monştri, este din cauza că au primit o educaţie aberantă din partea oamenilor care nu cunosc marile adevăruri iniţiatice.

Am văzut ieri un copil care făcea grimase extrem de dezagreabile și inestetice. Am întrebat-o pe mama

sa: „unde a învăţat el asta? - Oh! Tatăl sau a făcut-o pentru a-l amuza și el l-a imitat. Priviţi deci cum sunt educaţi copiii! Pentru a-i amuza, pentru a-i face sa rada, li se arata orice grimasa stupida pe care ei o vor imita. Niciodată nu trebuie să arătaţi ceva urât sau stupid copiilor, nici măcar pentru a-i amuza. Există alte moduri de a-i amuza.

Părinţii nu trebuie să facă decât ceea ce este educativ, inteligent, chiar dacă aceasta nu face plăcere copilului. Copilul este cel care trebuie să accepte, să se obişnuiască. Lumea întreagă nu caută decât plăcerea, dar plăcerea este cel mai rău dintre ghizi, ea urâţeşte omul și îl face să se întoarcă la stadiul animal. Părinţii ignoranţi fac plăcere copiilor lor pentru că ei îi „iubesc”. Dar există iubire și iubire. Trebuie să alegeţi iubirea care educă, înfrumuseţează, fortifică copilul vostru și îl face perfect. Fiinţa umană este în mod natural egoistă, ingrată și acest egoism și această ingratitudine voi riscaţi să le încurajaţi prin prea multa indulgentă. Pentru că iubiţi copiii, vreţi să le daţi totul, dar înţelepciunea sfătuieşte să-i privaţi puţin de anumite lucruri.

Eu vorbesc, eu vorbesc, dar ştiu ca părinţii nu-mi vor da dreptate, ei vor găsi că sfaturile mele sunt în contradicţie cu metodele lor. Dar din moment ce ei au probleme cu copiii lor, asta dovedeşte că părerile lor au nevoie sa fie ameliorate, nu?

În pagina pe care v-am citit-o, spunem că nu trebuie să loviţi copiii. În realitate în cazuri excepţionale, o palmă sau o bătaie la fund nu poate sa le facă rău. Doar ca, iată, dacă loviţi un copil fiţi atenţi la privirea voastră. Da, privirea voastră nu trebuie să exprime nici furie, nici ostilitate, nici un fel de sentiment negativ, deoarece copilul va uita repede

palma sau bătaia la fund pe care i-aţi dat-o, dar nu va uita niciodată o privire rea: el vă va purta pica pentru aceasta și mai devreme sau mai târziu va încerca să se răzbune. Atenţie la privirea voastră dacă va loviţi copiii!

Deseori părinţii lovesc un copil deoarece sunt exasperați de el, si-au pierdut răbdarea, ceea ce este o foarte proastă reacţie. Palmele și bătăile la fund nu trebuie să fie rezultatul enervării părinţilor - enervarea nu este un sentiment pedagogic - ci dorinţa lor de a-l face pe copil să înţeleagă existenta unor reguli ce trebuie respectate. De aceea am dat uneori această metodă pe care mulţi - eu o ştiu, au găsit-o bizară. Când o mamă trebuie să-și corijeze copilul, trebuie ca ea să rămână stăpână pe ea însăşi, să arate copilului cât de tristă este de a-l lovi, chiar să plângă în fața lui spunându-i: „nu voiam să te bat, dar sunt obligată pentru că tu ai acţionat rău și trebuie să fi pedepsit”. Iar apoi, daţi-i drumul: bătaia la fund! Atunci, copilul simte că mama sa este nefericită, că ea suferă și că din vina lui ea este obligată să acţioneze aşa cum o face. Astfel copilul va reflecta și va înţelege că există legi care nu trebuie încălcate. Insist asupra acestui punct, deoarece eu ştiu că părinţii nu au obiceiul de a fi atenţi la modul în care îşi corijează copilul. Ei nu trebuie niciodată să-l bata când sunt furioşi, deoarece lasă în capul său o impresie de ură, de răutate și nu de justiţie, pe când tocmai pentru buna sa educaţie el trebuie să simtă că tatăl și mama sa îl pedepsesc pentru că sunt drepţi. Dar acest mod de a proceda este foarte rău și din punct de vedere magic și eu vă voi explica de ce.

Când loviţi un copil pe un fond de furie, curentul dizarmonios produs de sentimentele voastre i se

transmite lui și provoacă efecte extrem de distructive. Furia care a ieşit din voi sub forma unui curent de ostilitate va continua să acţioneze în mod defavorabil asupra lui timp de luni, ani de zile și astfel, fără să o ştiţi, aţi lăsat copilul vostru pradă forţelor negative care îl vor acapara. Iată ignoranta părinţilor care, în loc să-și ajute și protejeze copilul, distrug în el elemente sacre, divine, deoarece ei i-au comunicat prea multe forte negative ieşite din inima lor. Părinţii trebuie de acum înainte să-și interzică aceste ieșiri de furie.

Cum noi nu putem educa părinţii din lumea întreagă, cel puţin această lumină să fie acceptată de fraţii și surorile din Fraternitatea Albă Universală. Fie ca ei să-și corijeze copiii din moment ce este necesar, dar fără a simţi acest sentiment distructiv care expune copiii influentei spiritelor tenebroase. Deoarece iată ceea ce se va întâmpla: când mai târziu vor voi să-și corijeze copiii, ei nu vor putea; în loc de a fi docili și ascultători în mâinile lor, ei vor asculta de aceste spirite tenebroase. Iată o problemă asupra căreia voi trebuie să reflectaţi. Corijați-vă deci copiii doar pentru a-i face conştienţi că există legi pe care ei nu le pot încălca fără a se expune la mari pericole.

La fel face și natura. Este iarna, este frig și voi vă spargeţi fereastra: ei bine, dacă voi nu o înlocuiţi va trebui să suportaţi consecinţele: veţi tremura de frig. Puteţi foarte bine spune naturii. Ea va rămâne impasibilă, implacabilă și voi veţi fi obligaţi sa reflectaţi asupra neîndemânării voastre, să reparaţi geamul și să încercaţi sa fiţi mai îndemânatici pe viitor. Fată de copil, mama trebuie să fie ca și natura: impasibilă și implacabilă și în acelaşi timp să-i arate că și ea se supune legilor. În acest moment ea inoculează copilului ideea unei ordini, a unei ierarhii și se pot aştepta

minuni din partea unui copil care a fost crescut în această conştiinţa și în acest respect al legilor.

Evident nu sunt toţi copiii la fel. Sunteţi deci obligaţi de a-i educa funcţie de gradul lor de evoluţie, de temperamentul lor, de forţa lor, de sănătatea lor și încă mulţi alţi factori. Există atâtea cazuri diferite încât nu se pot da reguli generale, nici să se spunã: „faceţi aşa”. Trebuie o metodă pedagogică particulară pentru fiecare copil, iar părinţii sunt cei care trebuie să-și studieze copiii și să se arate destul de inteligenţi și luminaţi pentru a şti ce metodă trebuie să folosească cu ei.

Dar sigur este ca în toate cazurile părinţii trebuie să fie implacabili în fata copiilor lor, să nu-și arate nici o slăbiciune, nici o lacuna. Se cunosc cazuri de mame care aveau amanţi, sau chiar care pe timpul războiului se culcau pe câmp cu soldații țării inamice. Copilul mic era acolo, pentru că mama nu putea să-l lase singur acasă și el privea fără a înţelege. Dar câţiva ani mai târziu, când el îşi amintea și înţelegea, se puteau vedea în comportamentul său față de mamă pagubele pe care această scenă le-au produs în el. De ce mamele sunt atât de inconştiente? Ele comit orice act negativ în fata micilor copii crezând că ei nu înregistrează nimic. Ei ba da, tocmai că ei înregistrează totul. Sunt evenimente din al treilea, al patrulea, al cincilea an pe care un om nu le poate uita vreodată. El va uita ceea ce s-a întâmplat ieri, dar îşi va aminti totdeauna ceea ce a trăit acum 60 sau 80 de ani.

Când părinţii lasă să se vadă că au slăbiciuni, copiii sunt tulburaţi, dezorientaţi, ei nu mai au de ce să se agate. Copiii cauta totdeauna din instinct să se sprijine de fiinţe care încarnează dreptatea, noblețea, puterea, perfecţiunea; ei poartă cu toţii în ei o nevoie instinctivă

de dreptate și adevăr, iar când ei îi văd pe părinţii lor comiţând acte reprobabile, ceva se dereglează în ei. Copilului care se simte mic, slab, îi place să simtă deasupra lui o autoritatea infailibilă care îl protejează. El este ignorant de toate, dar ştie că este slab, de aceea el are nevoie de protecţie și se adăpostește lângă mama sa pentru a-i simţi căldura. Și nu numai în domeniul fizic el caută un sprijin, dar și în domeniul psihic. De aceea când un copil înţelege că mama sau tatăl sau nu sunt la înălţimea situaţiei, el se simte pierdut sau se revolta și iată originea a numeroase tragedii.

Un copil are nevoie ca părinţii săi să nu lase să apară nici o slăbiciune și de aceea este foarte rău ca după ce au dat un ordin copilului, părinţii să accepte ca el să nu asculte. Când părinţii au dat un ordin, ei trebuie să pretindă ca, copilul să-l execute, altfel el îşi va da seama ca părinţii săi nu au nici o fermitate, nici o stabilitate și această imagine pe care o va avea fata de ei îi va împiedica educaţia. Fată de acest subiect aș vrea să mă opresc asupra unei probleme foarte interesante.

Când un adult vrea să acţioneze, el trebuie înainte să reflecteze. Copilul nu are de reflectat deoarece creierul său nu este pregătit pentru reflecţie. La copil, acţiunea este cea care primează, el trebuie deci să acţioneze executând fără a discuta ceea ce adulţii îi cer. Demersul copiilor este invers de cel al adulţilor. Dacă copilul vrea înainte de toate să înţeleagă înainte de a acţiona, el nu va face niciodată nimic. El trebuie să acţioneze înainte de a înţelege, pentru că sunt alţii care au înţeles înaintea lui și având încredere în ei, el facilitează propriul sau proces de înţelegere care nu se va manifesta decât mai târziu.

Acţionând exact după cum părinţii le cer, copiii au posibilitatea de a deveni inteligenţi. Deoarece inteligenta, cea adevărată, este deja o muncă. Realizarea presupune întotdeauna că o inteligentă a precedat execuției. Când o munca este bine făcută, se spune că a fost opera unei inteligente; că această inteligentă este vizibilă sau invizibilă, conştientă sau inconştientă, asta este altă problema.

Copilul trebuie deci să execute ceea ce i se cere fără a avea nevoie de explicaţii. Când mama îşi duce micul băiat cu ea, nu este necesar ca ea să-i explice în detaliu unde îl va duce. El are încredere și dă mânuţa mamei sale ştiind că ea nu-l va conduce într-un loc unde sunt şerpi, urși sau mistreţi care îl vor devora - simbolic vorbind - și astfel copilul progresează. Dar copiii care nu au încredere în părinţii lor, sau care să fie independenţi, liberi, nu-și pot dezvolta corect inteligenta.

Acum nu începeţi să-mi spuneţi povesti : „da, dar noi cunoaştem familii unde copiii sunt cu mult mai inteligenţi decât părinţii lor, de aceea ei le ţin piept. Eu ştiu bine că se pot întâlni copii într-adevăr excepţionali, dar sunt cazuri extrem de rare. Eu, eu vă vorbesc în general și în general nu cred de loc ceea ce vreţi să mă faceţi să cred: că majoritatea copiilor sunt abrutizaţi. Nu, din moment ce un copil s-a născut într-o familie sau alta, înseamnă că există un motiv, acum că este aici, este prea târziu pentru a judeca și critica. Dacă este atât de genial, de ce a venit el să se încarneze într-o familie de tâmpiți? Dacă el a venit aici, este tocmai pentru a face un stagiu și făcând un stagiu el trebuie să-și asculte părinţii. După aceea, vom vedea. Au existat fii de regi care au fost trimişi în armată ca

simpli soldaţi pentru a fi trataţi și câteodată maltrataţi - ca toţi ceilalţi!

Deci, copilul nu trebuie sa discute și să critice, lui nu i se cere să aducă dezordine și anarhie. Din moment ce a venit aici, în această familie, el trebuie să înceapă prin a merge în acord cu ea. Când el va dovedi adevărata superioritate, el va putea face ceea ce vrea, dar nu înainte. Când copilul îi ascultă pe părinţii săi și accepta să facă ceea ce ei îi cer, inteligenta sa începe să se trezească. Apoi, puţin câte puţin, copilul însuşi înţelege raţiunea a ceea ce face.

Evident, există cazuri când intransigenta părinţilor poate fi catastrofală. Să presupunem că ceea ce copilul cere este de natura spirituală și că el are părinţi grosieri, ignoranţi și necinstiţi care îl împiedică să-și realizeze idealul pentru că aceasta depăşeşte prea mult înţelegerea lor. Dacă ei se arată inflexibili, ei îi pot face mult rău. De aceea, de fiecare dată când se dă o regulă generală, trebuie aduse nuanţe și explicaţii.

Înainte de a se pronunţa, de a da o permisiune sau de a o refuza în mod categoric, părinţii trebuie să cântărească foarte bine consecinţele. Dar cum o vor face, dacă ei nu au discernământ? Ei trebuie să înceapă un mare număr de factori de luat în considerare: dacă copilul este destul de puternic, dacă este momentul propice, dacă este pentru binele său dacă el posedă daruri particulare care trebuie protejate. Chiar și în ceea ce priveşte hrana, părinţii trebuie să ia anumite elemente în considerare și sa nu forțeze copiii să mănânce ceea ce ei găsesc bun pentru ei înşişi.

Deci, repet: un tată, o mamă, nu trebuie sa pretindă o ascultare absolută copilului înainte de a-și fi pus întrebarea: „oare eu îi cer ceva bun, drept, divin?

Oare sufletul său o doreşte, năzuiește profund, sau va fi nocivă pentru evoluţia sa?” Odată ce ei s-au documentat bine, că au văzut și înţeles în mod clar ce ar fi bun pentru copil, ei să-i dea ordin - fie că este o permisiune sau un refuz în mod categoric, irevocabil, iar copilul trebuie să se supună.

Copilul trebuie să înţeleagă că există legi cărora părinţii înşişi sunt obligaţi să se supună. Chiar și iniţiaţii ascultă de aceste mari legi ale naturii și de altfel ei sunt primii care le respectă. Ei respectă poate mai puţin legile umane care nu sunt totdeauna juste, dar în fata legilor divine, legile eterne, universale, ei sunt întotdeauna plini de respect și de supunere. Discipolii Fraternităţii Albe Universale trebuie să înveţe și acest respect și să-l transmită mai departe copiilor lor.

Deci, iată, înţelegeţi-mă bine. Trebuie să aveţi multă iubire pentru copii, este de la sine înţeles, dar trebuie să ştiţi când și cum să o manifestaţi. Există momente în care nu trebuie să vă arătaţi iubirea ci să vă serviţi de înţelepciune; numai cu această condiţie puteţi vorbi într-adevăr de o iubire luminată și benefica. Iubirea slabă și stupida este o catastrofă.

Cap. 11 - Educaţie si instruire

Deseori mi s-au pus întrebări referitor la educaţia copiilor iar eu spuneam: „vedeţi voi, s-a făcut mult în scoli în aceşti ultimi ani, pentru copii și adolescenţi. Dar ce s-a ameliorat?: partea exterioara. Li s-au dat scoli mai mari, mai frumoase, cu laboratoare, radio, cinema, TV, terenuri de sport, piscine... dar cu toate acestea copiii nu s-u ameliorat.”

În trecut, nu se acorda atâta importantă laturii exterioare. Orice casă, orice grajd chiar puteau servi

drept scoală; vântul sufla prin ferestre astupate cu putină hârtie; nu exista provizie de lemne iar copiii care veneau de departe aduceau fiecare câte un buștean pentru a întreţine focul. Câteodată ei nu aveau nici măcar cărţi, doar profesional avea una. Dar iată ca din aceste scoli ieşeau fiinţe excepţionale, caractere puternice, nobile, modele. În timp ce astăzi când s-au asigurat toate condiţiile materiale, pungași, fiinţe viclene, interesate, necinstite, ies din scoli. Ah! ei sunt foarte instruiţi, da; pentru a recita, pentru a va uimi, ei sunt capabili, dar caracterul lor nu este atât de solid sau nobil.

Și dacă vă povestesc cum eu mergeam la scoală! Tatăl meu a murit când eu eram încă foarte mic și noi eram săraci, atât de săraci, încât mama mea nu putea să-mi cumpere cărţi. Deseori chiar, plecam la colegiu dimineaţa fără a mânca și pe timpul cursurilor eram somnolent, aproape adormeam. În timpul recreației împrumutam cărţile colegilor mei, încercând să învăţ rapid câte ceva din lecţie, iar când profesorul mă întreba încercam să regăsesc câte ceva din ceea ce am citit pe timpul acelor câtorva minute. Acum văd ca toate aceste dificultăţi pe care a trebuit să le înfrunt au trezit în mine anumite facultăţi de care am beneficiat mai târziu.

Când trăieşti confortabil, te cloroformezi. Nu oamenii foarte bine instalaţi în viată au fost cei care au dat mari lucruri umanităţii. Toţi cei care nu au dus lipsă de nimic, mergeţi să vedeţi ceea ce ei vorbesc, cu ce se ocupă! Cu lucruri neînsemnate, idioţenii. Unii vor spune: „dar toate aceste scoli bine echipate sunt foarte utile, copiii noştri vor deveni tehnicieni, ingineri”. Da, de acord, ei vor deveni tot ceea ce veţi dori voi. Dar oare fericirea umanităţii depinde absolut de progresul

tehnic, de confort, de viteză? Eu nu sunt împotriva progresului, dar trebuie să ştiţi ce direcţie ia el. Actualmente, oamenii nu se interesează decât de progresul material ca și cum nu ar exista multe alte domenii unde de asemenea ar trebui să progreseze. Eu sunt întru-totul de acord cu progresul, dar ce fel de progres? Cu toate ameliorările tehnice care au fost realizate, viaţa nu s-a ameliorat: oamenii nu sunt mai fericiţi, mai liniştiţi, mai luminoşi, nici măcar mai sănătăţi!

În dorinţa, lăudabilă bineînţeles de a ameliora partea exterioară, s-a uitat partea interioară, caracterul. Învățătorii, profesorii și chiar părinţii au gândit că este suficient sa dea copiilor cele mai bune cărţi, un material mai perfecţionat, dar din nefericire aceasta nu a dat atât de bune rezultate. Mulţi, bineînţeles îşi dau seama, ei văd că, cu toate aceste ameliorări și în pofida tuturor observaţiilor și pedepselor, copiii nu se ameliorează, din contra. De ce? Pentru că ei nu au în fata lor exemple vii.

Pentru a obţine rezultate bune trebuie ca învățătorii, educatorii să fie modele. Și cum primii educatori sunt părinţii, dacă părinţii îşi ratează vocaţia, dacă ei dau sfaturi și fac contrariul a ceea ce ei spun, copiii îşi dau seama că ceva nu este în regulă. În acest moment, nu numai ca părinţii îşi pierd autoritatea, dar copiii încep să le urmeze exemplul: ei îşi dau seama ca exista doua adevăruri, unul pentru alţii și unul pentru sine însuţi și că pot face tot ceea ce vor cu condiţia să salveze aparentele. Deci, toţi se exersează pentru a deveni capabili de a înşela, de a face fraude, deoarece acesta este exemplul pe care îl au în fata ochilor.

La ora actuală, majoritatea pedagogilor sunt intelectuali care nu au o adevărată vocație pentru

meseria lor: ei au citit cărţi care le-au dat câteva cunoştinţe superficiale, dar în interiorul lor nu au nimic pedagogic. Un veritabil pedagog trebuie să fie născut pedagog și doar prin prezenta sa, privirea sa, prin emanaţiile sale, copiii sunt educaţi. S-au văzut în istorie bărbaţi și femei care s-au născut cu aceasta iubire, aceasta calitate morală care influenţează copiii. Deoarece copiii sunt sensibili, ei sunt ca animalele care simit de departe dacă voi sunteţi un stăpân sau nu. Priviţi calul: dacă, călărețul este un fricos calul o simte și hop, la Pământ! altfel, el se supune. Iar copiii au și ei această intuiţie naturală.

Din ce în ce mai mult, se văd totuşi profesori și învăţători care pun la îndoială metodele lor pedagogice și puţin mai târziu ei vor înţelege că pentru a educa tinerii trebuie să fii tu însuţi impecabil, altfel nu se poate avea o bună influentă asupra lor. Și de ce este astfel? Copiii, v-am spus-o, au flerul animalelor și judecata lor este infailibilă. Nu îmi este teama de judecata adulţilor, dar mi-e frică de cea a unui copil deoarece este o judecată teribilă. Opinia copiilor este foarte importantă pentru mine, pentru ca ei văd, ei simt, ei au simţul adevărului.

Când eram elev la colegiul din Varna, pe timpul războiului din 14-18, majoritatea profesorilor noştri au trebuit să plece pe front și aveam înlocuitori care veneau pentru un anumit timp sa ne tină cursurile. Într-un an am avut succesiv doi profesori de matematici. Primul, de îndată ce întra în clasa declanşa un vacarm asurzitor: elevii începeau sa râdă, să glumească, putea sa facă orice pentru a restabili linişte: să strige, sa gesticuleze, să ameninţe. Inutil. El mergea chiar să-l caute pe director, dar odată directorul plecat, zgomotele și râsetele reîncepeau. El

era totuşi blând și îmi era milă de el și nu înţelegeam de ce camarazii mei erau atât de cruzi. O dată am fost chiar atât de indignat de atitudinea lor, încât în absenta sa am luat cuvântul pentru a le spune că ceea ce ei făceau nu era prea frumos. Ei au fost de acord să se cuminţească și pe timpul a o zi sau doua a fost mai bine. Apoi, din nou dezordinea a reînceput. În realitate s-ar fi zis că, prin modul său de a fi, profesorul însuşi era cel care provocă reacția elevilor, ca și cum ceva se degajă din el spre a provoca vacarmul și ilaritatea. Într-o zi el a plecat și a fost înlocuit de un omuleţ care întra în clasă uşor fără ca măcar să ne privească. Dar de îndată ce el apărea, elevii se așezau la locurile lor în tăcere și nu mai mișcau; el îşi punea registrul pe birou și începea lecţia cu o voce liniştită. Niciodată nu se înfuria, niciodată nu ne ameninţa, niciodată nu ne pedepsea. El cunoştea perfect tot ceea ce ne învăţa, el nu ezita niciodată și noi eram cu toţii obligaţi să muncim. La aceasta epocă aveam 15-16 ani și aceasta m-a impresionat foarte mult. Iar acest omuleţ care nu avea în exterior nimic remarcabil, mi-a rămas în memorie. Nu numai cunoştinţele sale ne impuneau, dar și prezenta sa, ce emana din el. În scoli, în universităţi, se întâlnesc unele cazuri asemănătoare de profesori care, imediat, fără a face aproape nimic pentru aceasta, se impun elevilor și studenților.

Este și cazul acelor yoghini care trăiesc în pădurile Indiei, în mijlocul tigrilor, cobrelor, fără ca aceştia să îndrăznească vreodată să se apropie de ei pentru a le face rău. Din cauza purităţii lor, a virtuţilor lor, aceşti yoghini au vibraţii pe care animalele le simt și de aceea ele îi respectă, pe când pe ceilalţi ele îi ataca pentru a-i musca sau devora.

Dacă instruirea ia din ce în ce mai multă importantă, este pentru ca toţi ştiu că gratie ei, vor putea ajunge la cele mai bune situaţii, cele mai glorioase, cele mai bine plătite. În acest timp educaţia este neglijată pentru că ea nu dă niciunul din aceste avantaje. Din contra chiar, cel care a dat preferinţă calităţilor morale este aproape totdeauna înlăturat de indivizi descurcăreți și fără scrupule. Și apoi este mai dificil să lucrezi pentru a-ti ameliora caracterul decât pentru a obţine diplome universitare.

Oricum, aici este și greşeala părinţilor. Bineînţeles, ei sunt mulţumiţi să aibe copii ascultători, sinceri, respectuoşi, cinstiţi, dar ei sunt și mai mulţumiţi dacă aceştia sunt primii în clasă sau dacă se pot remarca recitind câteva poezii sau jucând mici piese. Pentru părinţi, esenţiale sunt calităţile intelectuale ale copiilor lor și nu cele morale; aceasta eu am văzut-o, am constatat-o și mai târziu, când copiii sunt instruiţi, erudiţi chiar și influenţaţi de nu se ştie ce filozofie, ei se întorc împotriva părinţilor lor pentru a-i critica și a le face reproşuri. Și atunci, săracii părinţi sunt stupefiaţi: ei au făcut atâtea sacrificii pentru a-și instrui copiii și iată cum aceştia se servesc de această instruire pentru a-i lovi mai bine!

De aceea eu spun tuturor celor care au copii: „Dacă voi vreţi ca instruirea pe care o daţi copiilor voştri să nu se întoarcă într-o zi împotriva voastră, acceptaţi adevărurile Ştiinţei Iniţiatice, măriți lumina în voi și veţi putea marca spiritul copiilor voştri de o sută de ori mai bine decât profesorii lor”.

Nu trebuie ca părinţii să-și imagineze că au făcut esenţialul pentru copiii lor asigurându-le instruirea. Nu, această iluzie nu poate decât să provoace războiul între cele două generaţii, pentru că în scoli copiii vor

achiziţiona cunoştinţe pe care părinţii sunt departe de a le avea și când ei vor reveni cu diplomele și cu aşa zisa lor superioritate, ce nu vor auzi părinţii! Ei vor fi trişti și nemulţumiţi de a vedea că, copiii lor se arată ingraţi, grosolani, violenţi, dar a cui este vina? A lor înşişi! De ce nu au făcut ei nimic pentru a obţine o lumina și virtuţii astfel încât, cu toată cunoaşterea lor copiii să-i simtă întotdeauna superiori lor? Da, aici trebuie să fie scopul tuturor părinţilor: sa devină atât de nobili, de elevaţi, luminoşi, puternici încât sa fie absolut de netrecut.

Dacă părinţii vor într-adevăr să-și păstreze copiii foarte aproape de ei, dacă vor ca ei să-i iubească, să-i admire și să nu-i abandoneze niciodată, trebuie ca ei sa le dea un exemplu extraordinar. Altfel, eu îi previn, copiii vor fi pierduţi pentru ei. Contând doar pe soluţii de facilitate, ei devin slabi, vulnerabili și ziua în care problemele se prezinta îi va găsi prăbușiți. Și care este utilitatea de a fi prăbuşit? Nu trebuie să ajungă acolo, ci să reflecteze și să facă în aşa fel încât să depăşească dificultăţile, în momentul în care ele se vor prezenta.

La ora actuală, asistam la tot felul de manifestări anormale ce au drept cauza importantă exagerată acordată instruirii. Bineînţeles, instruirea este necesară, indispensabilă, dar suntem pe cale să ucidem copiii și studenţii cu prea multe cunoştinţe inutile. De altfel, de îndată ce si-au terminat studiile și au trecut examenele, ei se grăbesc să şteargă totul din creierul lor. De ce să fi strâns atâtea cunoştinţe inutile, de ce să fi pierdut atâţia ani, dacă în definitiv este pentru a se grăbi să uite totul și să nu fi învăţat nimic din ceea ce este esenţial în viată? Iar ceea ce este esenţial, vă voi spune prezentându-vă acum modul în care văd Iniţiaţii această problemă a educaţiei.

Iniţiaţii ştiu că fiinţă umană este comparabilă cu o împărăţie ai cărei locuitori sunt propriile sale celule, iar el este regele. Din nefericire, în majoritatea cazurilor nu este decât un rege detronat, deoarece el a fost răsturnat de poporul sau pe care nu a ştiut să-l guverneze în mod înţelept: el nu a înţeles că trebuia să-și educe celulele astfel ca ele să-și poată îndeplini, toate, în mod corect sarcina. În loc să intre în locul său de monarh, el era ocupat să alerge în căutarea plăcerilor de toate felurile, încât nu-i mai rămânea timp pentru a se apleca asupra nevoilor poporului său. Pe timpul cât era acolo, scufundat în activităţile sale inutile sau chiar criminale, anturajul său nu-și dădea seama de nimic, era poate pe cale să-l admire, dar propriile sale celule îl spionau, deoarece el nu se putea ascunde de ele și într-o zi ele au decis să-l răstoarne pe acest suveran nedemn.

Celulele noastre sunt vii, inteligente și ele ne supraveghează. Cum ele sunt întotdeauna în comunicare cu noi, nu putem să scăpam vigilentei lor: Cele mai mici fraude, cele mai mici viclenii se înregistrează asupra lor, și câtva timp după aceea, ele ne urmează exemplul ele îşi spun: „haideţi, să bem, să mâncăm, să stricăm, stăpânul nostru este ca noi și noi suntem ca el!” Iată ceea ce nu se ştie: că celulele noastre ne urmează exemplul.

Înainte de a ne lansa în educaţia altora, fiecare trebuie să fie pedagogul propriilor sale celule ştiind ca un popor al cărui rege îi da un exemplu prost, îl imită, iar mai apoi îl detronează. Pe când un rege dacă dă un exemplu de bunătate, de nobleţe, de cinste, celulele sale, care îl imită, fac totul pentru a-l susţine, ele devin atât de ascultătoare, atât de radiante încât aceasta radiaţie ajunge să se manifeste chiar în exterior.

Această radiaţie, această emanaţie este cea care acţionează asupra oamenilor, animalelor și chiar asupra vegetaţiei.

Ceea ce omul a creat interior prin munca sa, prin meditaţiile sale, prin puritatea sa, se reflectă înainte de toate în interior, asupra propriilor celule; abia după aceea creaţiile sale ies pentru a-i influenta pe ceilalţi. Dacă voi nu cunoaşteţi aceasta lege, nu veţi ajunge niciodată la nici o realizare veritabilă, deoarece mai întâi în interior lucrurile trebuie să se creeze și să se organizeze, înainte de a se concretiza în planul fizic. Să nu credeţi ca doar celorlalţi le daţi bunul sau prostul exemplu. Nu, voi îl daţi întâi celulelor voastre, iar când ele văd că voi trăiţi în anarhie, ele la fel devin anarhice, imposibil să le faceţi să vă asculte! În momentul când vreţi să vă impuneţi, ele nu vă ascultă și astfel nu mai este posibil să vă stăpâniţi senzualitatea, furia, lăcomia etc... Pe când, dacă reuşiţi să câştigaţi încrederea celulelor voastre, voi puteţi avea o mare putere asupra lor: dacă vi se întâmplă să fiţi într-o proastă dispoziţie, după câteva minute de concentrare, ele vă ascultă și voi regăsiţi pacea și lumina.

Deci, dacă aţi dat până acum un exemplu rău celulelor voastre, trebuie ca de acum înainte să le arătaţi o mai bună atitudine, un mai bun mod de comportare. Deoarece celulele vă privesc, vor lua aceste schimbări în considerare și vă vor imita. Mai întâi, bineînţeles, noul vostru comportament nu li se va părea prea natural, dar puţin câte puţin el va deveni astfel și veţi fi fără încetare susţinut, împins în aceeaşi direcţie.

Un om care a lucrat mai întâi asupra propriilor săi copii din interiorul lui, când trebuie să educe pe alţi

copii în exterior, sau chiar bărbaţi și femei, nu are nimic gol în el, nimic nu este vid: din contra, este plin, puternic, vibrant și toţi simt ca este un adevărat pedagog, că există în el o integritate, o unitate, ca nu se preface. Da, deoarece în interiorul lui toţi locuitorii săi îl susţin și îi dau forte. De aceea prezenta sa este magică; orice ar spune, el obţine rezultate, pentru că toată fiinţa sa este obişnuită să lucreze în această direcţie, el nu este divizat: exterior aşa, iar interior contrariul.

Trebuie să ajungeţi la aceasta integritate, la această unitate: aşa cum vă arătaţi în exterior, sa vă arătaţi și în interior. În acest moment, deveniţi foarte puternici ca pedagogi, ca educatori. Aceasta este adevărata putere, puterea magică, deoarece toate celulele omului degaja ceva veridic. Altfel, doar partea care vorbeşte degaja câteva raze de adevăr, dar tot restul strigă: „Nu, nu, nu, este fals!”

În adevăr, în unitate se găseşte adevărata magie. Magia subînţelege întotdeauna o unificare a tuturor forţelor, a tuturor energiilor; în dislocare, în risipire, nu există nici o magie. Dar când eu vorbesc de magie, voi trebuie sa mă înţelegeţi: eu nu mă ocup de magie, eu nu citesc cărţi de magie sau de vrăjitorie. Este mult timp de când am răsfoit câteva pentru a avea o idee, dar eu nu am timp de pierdut cu aceste lecturi. Pentru mine, tot universul, toată viaţa este magie: adevărată carte de magie este etalată aici, în fata tuturor, dar nu ştiţi să o citiţi.

În realitate, există trei categorii de educatori: cei care pretind de la copiii lor sau de la elevii lor respectul anumitor reguli, dar în acelaşi timp arătând că ei înşişi nu respectă nimic; cei care dau într-adevăr exemplu altora prin amor propriu, prin vanitate, pentru a-și

conserva prestigiul, dar care în secret îşi permit multe încălcări; și în fine a treia categorie, Iniţiaţii, adevăraţii pedagogi care, nu sunt divizaţi: ceea ce spun, ceea ce doresc, este chiar ei, chintesenţa lor. Trebuie să ajungeţi aici.

De aceea vă voi spune că pentru mine, cel mai mare pedagog este Soarele. Da, iar el este Maestrul meu. El mi-a spus: „crede-mă, toţi aşa zişii pedagogi nu cunosc nimic din adevărata pedagogie. Ei nu ştiu că pentru a-i încălzi pe ceilalţi, trebuie să fii cald, că pentru a-i lumina pe ceilalţi trebuie să fii luminos, că pentru a-i însufleții pe alţii trebuie să fii viu. Educatorii vor să impună tinerelor generaţii calităţi morale pe care ei înşişi nu le posedă, și deci pe care nu pot să le dea exemplu. Cum vrei tu ca tinerii să nu se revolte? Este normal ca ei să nu mai asculte”. Da, iată ce mi-a spus Soarele.

Un adevărat pedagog trebuie să emane calităţile care vrea sa le insufle, trebuie să facă în aşa fel încât să fie contagios, stimulant, irezistibil! Un adevărat poet, un adevărat muzician îi împinge pe ceilalţi să devină poeţi, muzicieni. Un adevărat purtător, un adevărat muzician îi împinge pe ceilalţi să devină poeţi, muzicieni. Un adevărat purtător de iubire, îi face pe ceilalţi plini de iubire. Un general îndrăzneţ, plin de bravură, influenţează soldații săi: ei se aruncă la asalt și obţin victoria. Imaginaţi-vă un fricos, un temător care strigă: „înainte!” cu o voce tremurătoare, nimeni nu-l va urma. Educatorii spun: „trebuie să fii bun, să fii cinstit, să fii..”. dar ei sunt oare? Atunci, cum vreţi voi ca tinerele generaţii sa fie antrenate?

Educaţia actuală rămâne la suprafaţă, la periferie. Dar adevărata pedagogie este o pedagogie de centru. Dacă interior sunteţi nobil, drept și cinstit, chiar fără a

spune nimic, veţi face fiinţele din jurul vostru nobile, drepte și cinstite.

A da exemplu, toată puterea magică a pedagogiei se află aici, eu nu o voi repeta niciodată îndeajuns. Restul nu sunt decât amuzamente, baliverne. Se ştie, se citeşte, se scrie, se explică, se fac teorii și sunt incapabili să dea un exemplu. Nu, eu nu mai citesc cărţi de pedagogie, sunt prea multe și se contrazic. Dacă voi îmi puneţi întrebări asupra educaţiei din diferite ţări, asupra noilor sisteme, asupra tendinţelor moderne, vă voi spune că nu cunosc nimic din toate acestea. La mine, toata energia mea, toată voinţa mea, sunt concentrate asupra acestei singure idei; cum să ajung să fiu un model. Asta este tot.

Dacă la sfârşitul anului școlar, învățătorii, profesorii sunt atât de obosiţi, nu înseamnă că a se ocupa de copii este o muncă epuizantă, ci că prea deseori îşi fac meseria cu spirit de mercenari: ei se gândesc înainte de toate să-și câştige existenta. Nu copiii sunt cei care îi preocupă și ei încearcă să-și termine lucrul cât mai rapid posibil fără a lua vreodată cunoştinţă de grandoarea misiunii lor, de a lucra asupra sufletului tuturor acestor copii care le-au fost încredinţaţi de Cer.

Copiii au multe defecte, bineînţeles, dar din momentul în care au îmbrăţişat cariera de educatori, sunt obligaţi să se gândească la viitorul acestor copii, sa fie, atenţi, să-i iubească... iar cum copiii sunt sensibili la iubire și la tandreţe, după un anumit timp vor sfârşi prin a se schimba.

Când eram încă în Bulgaria, acum mai mult de 50 de ani, am cunoscut o foarte bătrână femeie care, spre sfârşitul vieţii sale, a decis să înveţe să citească și să scrie. Niciodată nu a putut sa o facă când era tânără și la vârsta de 70 de ani a cerut să meargă la scoală. Era

într-un foarte mic sat și învățătorul a acceptat. Dar vă daţi voi seama... reacția copiilor fată de o femeie bătrână aşezată ca și ei în băncile scolii! Îşi băteau joc de ea și îi făceau necazuri. Iar ea, nu numai că nu se supăra, dar îi mângâia, îi săruta, le aducea mici cadouri. Atât de bine încât după câtva timp copiii nu-și mai băteau joc de ea și o adorau. Într-o zi când ea s-a îmbolnăvit și nu a mai putut să vină la scoală, toţi copiii au fost la ea pentru a o implora să se vindece repede: ei nu mai voiau să mai studieze dacă ea nu era acolo cu ei.

Ei da, dar pentru a putea produce un asemenea efect asupra copiilor, trebuie să ai o mare iubire, o mare răbdare. Au existat uneori educatori extraordinari, ca Pestalozzi care nu era atât de instruit, dar care, gratie iubirii sale, a obţinut numeroase succese cu copii foarte dificili; dar este rar. Eu înţeleg ce sarcină enormă este de a educa copiii, dar dacă pot să vorbesc aşa cum o fac, este pentru că în Bulgaria am fost și eu învățător, apoi director de colegiu și am văzut rezultatele pe care iubirea și răbdarea le produc asupra copiilor. Din cauza a tot ceea ce copiii le povesteau, părinţii veneau să-mi mulţumească și să-mi aducă cadouri. Eu nu ştiam chiar ce să mai fac! Iar când am plecat în Franţa, toţi au venit să mă conducă la gară și plângeau! Nu voi uita aceasta niciodată. Și chiar deseori mă gândesc la aceşti copii, care mulţi deja au devenit bunici!

Dacă pedagogii s-ar gândi să introducă în mod conştient elemente spirituale în inimile și sufletele copiilor, cum aceste elemente continuă după aceea să acţioneze, toată viaţa lor aceşti copii îşi vor aminti de aceşti bărbaţi și femei care au muncit asupra lor. În starea actuală a lucrurilor copiii nu -și mai amintesc

nici măcar de învățătorii și profesorii lor sau dacă îşi amintesc, este aproape totdeauna pentru a-i detesta și a-și bate joc de ei încă ani mulţi după aceea. Munca lor nu a avut deci nici un sens, deoarece nu conţinea nici lumină nici conştiinţă, nici iubire.

Când iubim copiii, nu ne simţim osteniți pentru că ne-am păstrat sistemul nostru intact. Dar înlăturaţi iubirea, înlăturaţi răbdarea, înlăturaţi credinţa, că veţi reuşi și că va veţi cîştiga prieteni care toată viaţa îşi vor aminti de voi și veţi fi pierduţi. Dar mai ales când copiii sunt încă foarte mici, cei pe care îi câştigaţi iubindu-i sunt îngerii lor păzitori. Fiecare copil are un înger păzitor care se ocupă de el, care veghează asupra lui, care vrea să-l educe dar deseori el întimpină mari dificultăţi deoarece copilul este supus altor influente. Îngerul păzitor veghează, îl supraveghează, dar nu poate să facă totul de aceea el este atât de fericit când vede că cineva ajută copilul a cărui răspundere o are și îl recompensează. Atunci, prin munca voastră bună, nu numai ca voi câştigaţi copiii și părinţii - deoarece copiii povestesc totul părinţilor despre învățătorii și profesorii lor- dar și pe îngerul păzitor al copiilor. Oare asta nu merită efortul, în loc să vă gândiţi să scăpaţi de copii cât mai repede posibil? În acest caz este mai bine să nu fiţi pedagog, trebuie să vă schimbaţi meseria.

Există deci metode de cunoscut pentru a lucra cu copiii. Dacă voi vreţi, nu vă gândiţi nici măcar la ei, gândiţi-vă la voi. Pentru a nu termina extenuaţi, prăbușiți, încercaţi să fiţi mai calmi, mai răbdători, mai atenţi și voi veţi economisi multă energie. Altfel veţi fi totdeauna enervați, veţi fi totdeauna încordați și veţi sfârşi prin a vă îmbolnăvi.

Mulţi învăţători și profesori îşi pierd timpul înfuriindu-se împotriva copiilor deoarece nu reuşesc să-i schimbe. Dar ce perfecţiune prezintă ei înşişi pentru a-i vrea să-i schimbe? Majoritatea sunt atât de ordinari, atât de mediocri, cum pot ei pretinde să-i educe pe copiii? Nu este nici măcar vocaţia lor. Unii erau construiţi pentru a fi măcelari și iată educatori! Niciodată ei nu s-au gândit că sarcina lor este sa lucreze asupra sufletului și spiritului copiilor si, prin puterea iubirii, să le imprime ceva divin. În ce universitate se relevă viitorilor pedagogi puterea iubirii; că iubirea este cea care transformă, care educă, care ameliorează?

Am spus-o totdeauna, cea mai bună meserie, cea mai nobilă este cea de educator, de pedagog. Evident, nu este părerea întregii lumi. Majoritatea nu stimează această meserie. A fi fizician, avocat, medic, asta da, merită osteneala. Pe când învățătorii și chiar profesorii sunt puţin dispreţuiţi. A se ocupa de copii, ce înseamnă aceasta? Aproape nimic. Și iată că este tocmai meseria cea mai importantă, cea mai semnificativă. A educa pe copii, este o muncă divină! De aceea am spus întotdeauna că va veni o epocă în care psihologia și pedagogia, care sunt încă subestimate vor fi pe primul loc. Iar acest moment se apropie.

Aud că din ce în ce mai mult atenţia se concentrează în jurul acestei probleme: fiinţa umană, psihologia sa, educaţia sa. Deoarece si-au dat seama că nu poate există nici succes, nici fericire, stabilă pentru umanitate atâta timp cât această problemă nu este pusă la punct. Curând, cu toţii nu vor vorbi decât despre aceasta. Numai că, un lucru este de a simţi că schimbările sunt necesare, iar alt lucru de a putea să aduci într-adevăr aceste schimbări. Priviţi ceea ce se

întâmplă în politica. Toţi vorbesc de schimbare: trebuie să schimbi asta, trebuie să schimbi cealaltă. Este uşor să vorbeşti de schimbări, dar când nu eşti pregătit să le aduci, devii grotesc, asta este tot.

Pentru a asuma această sarcină de pedagog, nu este deci suficient a studia trei sau patru ani la universitate, trebuie o întreagă viată și chiar mai multe vieţi. Deoarece secretul pedagogiei se găseşte în Ştiinţa iniţiatică. Înăuntru, în inima, în suflet, în spirit, trebuie să posedaţi un element pedagogic și acest element care vibrează, care emană, îi influenţează pe ceilalţi; fără chiar ca voi să deschideţi gura, ei au dorinţa de a vă imita. Ei îşi dau seama că există ceva în voi luminos, călduros, viu și această lumină, această căldura, această viată îi ajuta mai bine să înţeleagă tot ceea ce voi vreţi să le explicaţi.

De altfel, nu etalându-vă cunoştinţele puteţi acţiona asupra oamenilor. Cunoştinţele sunt bineînţeles mijloace puternice; oamenii pot fi făcuţi să înţeleagă multe lucruri cu argumente bune, dar aceasta nu este de ajuns: ei pot foarte bine să înţeleagă, dar ei nu se vor mişca. Doar iubirea, convingerea, încrederea sunt puteri care stimulează, care inspiră. Sunt forte vii. Iubirea și credinţa, iată puterea adevărată! În fața dificultăţilor vieţii, cel care posedă cunoaşterea intelectuală, dar care nu posedă decât aceasta, este slab, temător, se clatină, pe când cel care posedă iubirea și credinţa, chiar fără a şti mare lucru, continuă să meargă, să se ridice, să înfrunte toate obstacolele.

Este spus în Evanghelii: „Dacă aveţi o credinţă cât un bob de grâu, veţi putea spune acestui munte mişca-te și el se va mişca”. Evident, este simbolic. Iisus nu a vurt niciodată ca oamenii să se apuce să mute munţii

de la locurile lor. Munţii stau bine acolo unde sunt, nu încercaţi să-i puneţi în altă parte, lăsaţi-i liniştiţi. Natura i-a plasat cu foarte multă înţelepciune pentru a transmite anumiţi curenţi și radiaţii. Munţii de care vorbeşte Iisus, sunt altfel de munţi situaţi în intelect, în inimă, în voinţa. Sunt neglijaţi aceşti munţi de obscuritate, de egoism, de lene și voi vreţi să atacaţi frumoşii munţi inocenţi pe care Dumnezeu i-a făcut! Oare Iisus a deplasat munţi? Nu, el nu se ocupă de astfel de lucruri, dar el a deplasat munţi, împărăţii și continente întregi în capul și inima fiinţelor; el a zdruncinat tot Pământul.

Înţelegeţi-mă bine astăzi: nu este suficient de a acumula cunoştinţe, trebuie să lucraţi asupra iubirii, credinţei, îndrăznelii, altfel veţi rămâne slabi. Veţi fi ca cel care îşi petrece tot timpul sau în biblioteci și care, atât de scufundat în cărţile sale, uita sa mănânce: el citeşte, el citeşte, dar devine pal, slab, fără viaţa și după un anumit timp este obligat să abandoneze totul, chiar lecturile sale. Acum, dacă voi preferaţi cunoştinţele livreşti, daţi-i drumul, dar vă veţi usca, nu veţi emana nici iubire, nici bunătate: nu vom întâlni decât un intelect rece și sec care discută, critică, disecă, dar care este incapabil de a ieşi din dezordinea care este el.

Este ceea ce se întâmplă deseori studenților în filozofie. Când ei îşi termina studiile la Universitate, ei sunt complet dezorientaţi de toate aceste idei, toate aceste heteroclite și contradictorii pe care le-au studiat. Și este normal, deoarece în studiile de filozofie veţi găsi totul, mai puţin adevărata filozofie. Vi se prezintă toate elucubraţiile umane din toate secolele și din toate tarile, dar aceşti pretinși filozofi nu sunt deseori decât oameni destul de obişnuiţi care nu au

văzut lucrurile decât prin intelectul lor limitat. Exceptând pe cei care posedau adevărata cunoaştere a lumii superioare și eu i-am menţionat în conferinţele pe care le-am făcut despre inițierile egiptene, gânditorii pe care îi studiază tineretul sfârşesc prin a-i dezaxa, prin a le îndepărta capacitatea de a discerne adevăratul de fals și prin a le îndepărta credinţa.

Ce se poate face cu un tineret care nu mai crede în nimic, care trăieşte în dezordine? Acesta este oare scopul filozofiei? Ce interes aveţi de a şti că un anume individ a gândit aşa, iar altul, altfel. Trebuie să dăm tinerilor o singură filozofie, adevărată, unica: cea care este conţinută în marea carte a naturii vii. Dar profesorii nu o cunosc ei înşişi și ei prezintă un amestec de idei false și adevărate, puţin adevăr și mult fals. Trebuie să ştiţi că dacă, continuaţi să-i instruiţi pe studenţi în acest mod, pregătiţi valuri de anarhie și sinucideri.

Înţelegeţi deci, de acum înainte, că adevărata filozofie este cea care vă dă viată, iubirea, credinţa. Încercaţi să nu o abandonaţi pentru a vă arunca nebuneşte în elucubrații, originale poate, dar care nu vă vor aduce nimic bun. Dovada, este că voi nu sunteţi nici mai puternici, nici mai frumoşi, nici mai luminoşi, deoarece voi nu mâncaţi viaţa, voi nu beţi lumina: voi vă mulţumiţi cu mici detalii superficiale în loc să munciţi în profunzime.

În fine, fiecare este liber să facă ceea ce vrea, dar eu ştiu dinainte care vor fi rezultatele dacă voi vă hrăniţi cu adevărata viată sau dacă vă veţi petrece timpul citind cărţi. Până în prezent voi nu aţi văzut bine diferenţa care există între a se hrăni și a citi. Eu nu citesc, eu nu am timp, dar eu citesc cartea naturii și mai citesc și pe fetele și în inimile voastre. Dar mai

ales, eu citesc în soare: el este cartea pe care o citesc în fiecare zi. Zilnic el îmi face noi revelaţii și din când în când, eu vi le comunic. Voi la fel, mai târziu, veţi citi mai puţine cărţi pentru că veţi învăţa să citiţi cartea naturii vii.

Dimineaţa, voi începeţi ziua luând micul dejun pentru a avea forte necesare îndeplinirii tuturor sarcinilor voastre. Dacă va veţi petrece ziua într-o bibliotecă fără a fi mâncat în prealabil, veţi fi somnolent și nu veţi înţelege nimic din ceea ce citiţi. Pentru a munci, trebuie să aveţi forte, iar pentru a avea forte, trebuie să mâncaţi, toata lumea o ştie. Atunci, de ce să nu înţelegeţi că aceeaşi lege este și în plan spiritual?

Învăţaţi deci să căutaţi o hrană spirituală vie, proaspătă și absorbiţi-o aşa cum absorbiţi razele soarelui, dimineaţa. Voi aveţi nevoie de o hrană pură care vine de la sursă, care este ca viaţa însăşi: o hrană simplă, puternică, care satură, care învie! Această hrană este cea pe care o primiţi aici. De altfel, eu v-am spus deseori: aici, nu este o Universitate, este un restaurant.

Deci, veseliți-vă, deoarece chiar dacă voi nu învăţăţi nimic aici, primiţi cel puţin un elan, entuziasmul, viaţa și aceasta este esenţial. Voi trebuie, înainte de toate, să fiţi viu și după aceea puteţi merge să învăţăţi tot ce vreţi!

CUPRINS